

ZÁHADA RILEY PAIGE — KNIHA Č. 1

NAVŽDY PRYČ

BLAKE PIERCE

Záhada Riley Paige

Blake Pierce

Navždy Pryč

«Lukeman Literary Management Ltd»

Pierce B.

Navždy Pryč / B. Pierce — «Lukeman Literary Management Ltd»,
— (Záhada Riley Paige)

Dynamický děj, který si vás získá hned v první kapitole a už vás nepustí. Midwest Book Review, Diane Donovan (o knize Navždy pryč) Mistrovsky zpracovaný thriller a záhada! Autor skvostně vytvořil postavy, jejichž psychická stránka je tak dobře popsána, že máme pocit, jako bychom byli v jejich mysli, sledovali jejich obavy a těšili se z jejich úspěchu. Zápletky je velmi inteligentní a poskytne vám zábavu během čtení celé knihy. Tato kniha je plná zápletek a nenechá vás usnout, dokud neotočíte poslední stránku. Books and Movie Reviews, Roberto Mattos (o knize Navždy pryč) Na venkovském předměstí Virginie se objevují mrtvé ženy, které jsou zabíjeny ohybným způsobem, a když je přivoláno FBI, je vyvedeno z míry. Sériový vrah je na svobodě, jeho frekvence se zvyšuje a oni ví, že existuje jen jediný agent, který je dost dobrý na to, aby tento případ rozluštil: Speciální Agentka Riley Paige. Riley je na placené dovolené, zotavuje se ze setkání se svým posledním sériovým vrahem a, protože je křehká, FBI se zdráhá využít její geniální mysl. Ale Riley, která potřebuje bojovat se svými vlastními démony, se zapojí a její pátrání ji zavede do znepokojivé kultury sběratelů panenek, do domovů rozvrácených rodin, a do nejtemnějšího zákoutí mysli vraha. Jak Riley odhaluje jednotlivé jeho části, uvědomuje si, že čelí vrahovi, který je zvrácenější, než si vůbec dokázala představit. Ve zběsilém honu s časem se ocitne na pokraji svých sil, může ztratit svou práci, její vlastní rodina je v nebezpečí a její křehká mysl kolabuje. Ale jak Riley Paige jednou převezme případ, nevzdá se. Je jím posedlá, zavádí ji do nejtemnějších koutů její vlastní mysli, zastře hranice mezi tím, kdo je lovec a kdo lovná zvěř. Po několika neočekávaných zápletkách ji její instinkt dovede k šokujícímu vyvrcholení, jaké si ani Riley sama nedokázala představit. Temný psychologický thriller, ze kterého se napětím rozbuší srdce, NAVŽDY PRYČ je první knihou, která představuje novou strhující sérii – a novou oblíbenou postavu – která vás přinutí otáčet stránky ještě dlouho do noci. Druhá kniha v sérii Riley Paige je nyní k dostání!

© Pierce B.
© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

Úvod	8
Kapitola 1	11
Kapitola 2	14
Kapitola 3	17
Kapitola 4	21
Kapitola 5	24
Kapitola 6	25
Kapitola 7	29
Kapitola 8	32
Kapitola 9	34
Kapitola 10	37
Конец ознакомительного фрагмента.	38

NAVŽDY PRYČ

(ZÁHADA RILEY PAIGE — KNIHA Č. 1)

BLAKE PIERCE

Blake Pierce

Blake Pierce je autorem nejprodávanější mystery série RILEY PAGE, která obsahuje tajuplné thrillery, plné napětí, NAVŽDY PRYČ (kniha č. 1), POSEDLOST (kniha č. 2) a TOUŽENÍ (kniha č. 3).

Zapálený čtenář a celoživotní fanoušek mystery a thriller žánrů, Blake, se zajímá o názory svých čtenářů, a tak ho neváhejte kontaktovat na stránkách www.blakepierceauthor.com, abyste se dověděli více a byli s ním v kontaktu.

Copyright © 2015 Blake Pierce. Všechna práva vyhrazena. S výjimkou povolení podle U.S. Copyright Act 1976, žádná z částí této publikace nesmí být reprodukována, distribuována nebo žádnou formou či médiem vysílána nebo ukládána v databázích či úložných systémech, bez předchozího svolení autora. Tento ebook je licencován výlučně pro vaše osobní využití. Tento ebook nesmí být dále prodáván nebo předáván jiným osobám. Pokud chcete knihu sdílet s další osobou, zakupte si, prosím, další kopie pro každého příjemce. Pokud čtete tuto knihu, ale nezakoupili jste si ji, nebo nebyla zakoupena pouze pro vaše použití, vraťte ji prosím a zakupte si svou vlastní kopii. Děkujeme, že respektujete usilovnou práci, kterou autor na vznik tohoto titulu vynaložil. Obsah této knihy je fiktivní. Jména, postavy, organizace, místa, události a konflikty jsou beze zbytku produktem autorovy představitosti nebo je jejich použití fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, ať již živými nebo zesnulými, je čistě náhodná. Obrázek na přebalu Copyright GoingTo použit s licencí od Shutterstock.com.

KNIHY OD AUTORA BLAKE PIERCE

RILEY PAIGE MYSTERY SÉRIE

NAVŽDY PRYČ (kniha č. 1)

POSEDLOST (kniha č. 2)

TOUŽENÍ (kniha č. 3)

OBSAH

[Úvod](#)

[Kapitola 1](#)

[Kapitola 2](#)

[Kapitola 3](#)

[Kapitola 4](#)

[Kapitola 5](#)

[Kapitola 6](#)

[Kapitola 7](#)

[Kapitola 8](#)

[Kapitola 9](#)

[Kapitola 10](#)

[Kapitola 11](#)

[Kapitola 12](#)

[Kapitola 13](#)

[Kapitola 14](#)

[Kapitola 15](#)

[Kapitola 16](#)

[Kapitola 17](#)

[Kapitola 18](#)

[Kapitola 19](#)

[Kapitola 20](#)

[Kapitola 21](#)

[Kapitola 22](#)

[Kapitola 23](#)

[Kapitola 24](#)

[Kapitola 25](#)

[Kapitola 26](#)

[Kapitola 27](#)

[Kapitola 28](#)

[Kapitola 29](#)

[Kapitola 30](#)

[Kapitola 31](#)

[Kapitola 32](#)

[Kapitola 33](#)

[Kapitola 34](#)

[Kapitola 35](#)

[Kapitola 36](#)

Úvod

Nový nával bolesti trhnul Rebou, až se jí vzpřímila hlava. Škubla provazy, které svazovaly její tělo, ovázané okolo jejího břicha a přivázané k vertikální trubce, která byla přišroubovaná k zemi a stropu, uprostřed malé místnosti. Její zápěstí byla vpředu připevněná a její kotníky svázané.

Uvědomila si, že si zdřímla a okamžitě ji přemohl strach. Už pochopila, že se ji ten muž chystá zabít. Kousek po kousku, jedno zranění po druhém. Nesnažil se ji zabít a nezajímal se o sex. Chtěl jenom její bolest.

Musím zůstat vzhůru, pomyslela si. Musím se odtud dostat. Jestli znovu usnu, zemřu.

I přesto, že bylo v místnosti horko, na těle pociťovala chladný pot. Pohlédla dolů, zkroutila se, a spatřila, že na podlaze z tvrdého dřeva stojí bosá. Podlaha kolem nich byla zalepená skvrnami suché krve, jednoznačnými známkami toho, že není první osobou, která zde byla přivázaná. Její panika se umocnila.

Někam odešel. Jediné dveře v místnosti byly pevně uzavřené, ale on se vrátí. Vždy se vrátí. A pak udělá cokoli, co ho napadne, aby ji přinutil křičet. Okna byla zabeďněná a ona neměla ponětí, zda byl den nebo noc, jediné světlo bylo ze záře obnažené žárovky, která visela na stropě. Zdálo se, že její výkřiky na tomto místě nikdo další neslyšel.

Přemýšlela, jestli tato místnost kdysi bývala holčičím dětským pokojem; byl groteskně růžový a všude byly vlnkové vzory a pohádkové motivy. Někdo – hádala, že její věznitel – od té doby toto místo zničil, rozbil a převrátil stoličky a židle a konferenční stolky. Podlaha byla posetá oddělenými končetinami a trupy dětských panenek. Malé paruky – Reba hádala, že patřily panenkám – byly připevněny na zdech jako skalpy, většina z nich byla propracovaně zapletená, všechny měly nepřirozené barvy, typické pro hračky. Otlučný růžový toaletní stolek stál postavený vedle zdi, zrcadlo ve tvaru srdce měl rozbité na kousky. Jediný další kus nábytku, který byl v celku, bylo úzké jednolůžko s roztrhaným růžovým baldachýnem. Její věznitel tam občas odpočíval.

Ten muž ji sledoval tmavýma, slídivýma očima, skrze svou černou lyžařskou masku. Nejprve ji povzbudil fakt, že tu masku vždy nosil. Jestli nechtěl, aby spatřila jeho tvář, neznamenal to, že ji neplánoval zabít, že ji možná nechá jít?

Ale brzy jí došlo, že má maska sloužit k jinému účelu. Všimla si, že obličej pod ní má zapadlou bradu a sražené čelo a byla si jistá, že mužovy rysy jsou mdlé a prosté. I když byl silný, byl menší, než ona, a pravděpodobně ho to znejišťovalo. Hádala, že masku nosil, aby působil děsivěji.

Vzdala se snahy mu rozmlouvat, aby jí neubližoval. Nejprve si myslela, že v tom uspěje. Nakonec si byla vědomá toho, že je hezká. Tedy alespoň jsem bývala, pomyslela si smutně.

Na tváři s modřinami se jí míchal pot a slzy a cítila, jak jí pot slepoval její dlouhé blond vlasy. Oči ji pálily: přinutil ji, aby si nasadila kontaktní čočky a díky nim hůře viděla.

Bůh ví, jak nyní vypadám.

Nechala spadnout hlavu.

Umři, prosila sama sebe.

Mělo by to být snadno proveditelné. Byla si jistá, že zde dříve již jiní zemřeli.

Ale nemohla. Jen o tom přemýšlet jí rozbušilo srdce, zadýchávala se a provaz kolem břicha se jí napínal. Jak věděla, že čelí bezprostřední smrti, pomalu se v ní začal budit nový pocit. Tentokrát to nebyla panika nebo strach. Nebyla to beznaděj. Bylo to něco jiného.

Co cítím?

A potom si to uvědomila. Bylo to rozčilení. Ne na jejího věznitele. Už dlouho předtím svou zlost vůči němu vyčerpala.

Jsem to já, pomyslela si. Dělán to, co chce. Když křičím a pláču a vzlykám a žadoním, dělám to, co on chce.

Kdykoli si usrkla toho studeného vývaru bez chuti, kterým jí krmil skrze brčko, dělala to, co on chtěl. Kdykoli žalostně brečela, že je matka se dvěma dětmi, které ji potřebují, činila mu nekonečnou rozkoš.

Když se konečně přestala svíjet, její mysl se pročistila novým odhodláním. Možná potřebuje zkusit jinou metodu. Celé dny sváděla tvrdý boj s provazy. Možná to byl špatný přístup. Byly jako ty malé hračky z bambusu – čínské pasti na prsty, do kterých jste na každém konci trubičky vložili prsty a čím více jste zatáhli, tím více vaše prsty uvízly. Možná že finta byla v tom, uvolnit se, vědomě a zcela. Možná to byla cesta ven.

Jeden sval po druhém nechala své tělo poklesnout, cítila každou bolístku, každou modřinu, kde se kůže dotýkala provazů. A pomalu si uvědomovala, kde je soustředěno napětí provazu.

Konečně našla, co potřebovala. Kolem pravého kotníku to bylo trochu volnější. Ale zatahání nezafunguje, alespoň ještě ne. Ne, musí udržet své svaly pružné. Jemně zavrtěla svým kotníkem, lehce, a potom agresivněji, když se provaz uvolnil.

Konečně, k jejímu nadšení a překvapení, se její pata uvolnila a ona vytáhla celé pravé chodidlo.

Okamžitě si prohlédla podlahu. Jen stopu daleko, mezi rozházenými částmi panenek, ležel jeho lovecký nůž. Vždycky se smál, když ho tam dráždivě nechával poblíž. Na ostří byla zaschlá krev, ve světle jízlivě jiskřil.

Ohnala se svým volným chodidlem po noži. Ale zamířila příliš vysoko a netrefila se.

Nechala své tělo znovu sklusnout. Sklouzla se dolů po tyči, jen o pár centimetrů a natahovala chodidlo, dokud neměla nůž na dosah. Sevřela špinavé ostří mezi prsty, škrábala s ním po podlaze a opatrně ho zvedala chodidlem, dokud netřímala rukojeť ve své dlani. Pevně uchopila rukojeť strnulými prsty a osočila ji, pomalu řezala provaz, který svazoval její zápěstí. Zdálo se, jako by se zastavil čas, zatímco zadržovala dech, doufala, modlila se, aby jí neupadl. Aby nevešel dovnitř.

Konečně zaslechla prasknutí a k jejímu překvapení se jí ruce uvolnily. Okamžitě, s rozbušeným srdcem, přeřízla provaz kolem pasu.

Volná. Nemohla tomu uvěřit.

Na okamžik se tam mohla jenom krčit, ruce i chodidla ji brněla z navracejícího se krevního oběhu. Dloubla do očních čoček, odolávala pokušení je vydrápnout. Opatrně s nimi přejela do strany, vytlačila je a vytáhla je ven. Oči ji příšerně bolely a když už byly venku, ulevilo se jí. Jak se dívala na dva plastové disky, které jí ležely v dlani, z jejich barvy se jí dělalo špatně. Čocky měly nepřírozně jasně modrou barvu. Odhodila je stranou.

S bušícím se srdcem se Reba zvedla a rychle belhala ke dveřím. Uchopila kouli, ale neotočila s ní.

Co když tam je?

Neměla na výběr.

Reba otočila kouli a zatáhla za dveře, které se bez zvuku otevřely. Nahlédla do dlouhé, prázdné haly, pouze osvětlené klenutým otvorem napravo. Plížila se jí nahá, bosa a v tichosti a viděla, jak klenba vede do mírně osvětlené místnosti. Zastavila se a hleděla. Byl a to jednoduchá jídelna, se stolem a židlemi, celá úplně obyčejná, jako by do ní měla brzy přijít rodina na večeři. Přes okna visely staré, krajkové záclony.

V krku jí začal vznikat nový pocit zděšení. Obyčejnost mís ta byla tak zneklidňující, jako by bylo zneklidňující vidět zde žalář. Skrze závěsy viděla, že je venku tma. Zlepšila se jí nálada, když pomyslela na to, že jí temnota usnadní její únik.

Otočila se zpět do chodby. Končila dveřmi – dveřmi, které prostě musely vést ven. Dokulhala k nim a zmáčkla chladnou, mosaznou západku. Dveře se těžce otevřely směrem k ní a odhalili venkovní noc.

Uviděla malou verandu a za ní dvorek. Noční nebe bylo bez měsíce a osvětlené hvězdami. Nikde kolem nebylo žádné jiné světlo – žádné stopy po sousedních domech. Pomalu vstoupila na verandu a dolů na dvorek, který byl suchý a bez trávy. Chladný, svěží vzduch zaplavil její bolestivé plíce.

Cítila paniku, smíšenou s nadšením. Radost ze svobody.

Reba udělala svůj první krok a chystala se rozeběhnout – když náhle na zápěstí pocítila pevný stisk.

A pak přišel ten známý, ohavný smích.

Poslední co ucítila, byl tvrdý předmět – možná kov – který jí narazil do hlavy a pak už se propadala do hlubin temnoty.

Kapitola 1

Alespoň to ještě nezačalo páchnout, pomyslel si Zvláštní agent Bill Jeffreys.

Nakláněl se nad tělem, nemohl si pomoc i a už zaznamenal první příznaky. Mísily se s čerstvou vůní borovic a čistou mlhou, která stoupala ze zátoky – zápach těla, na který už měl být dávno zvyklý. Ale ještě si nezvykl.

Nahé ženské tělo bylo pečlivě naaranžováno na ohromném balvanu na okraji zátoky. Seděla, opírala se o další balvan, nohy měla rovně a byly roztažené, ruce měla podél těla. Zvláštní záhyb na pravé paži, jak si všiml, naznačoval zlomeninu kosti. Vlnité vlasy byly zjevně paruka, opelichaná, s odstíny blond, které k sobě nepasovaly. Přes ústa měla rtěnkou nakreslený růžový úsměv.

Vražedná zbraň byla stále připevněná kolem jejího krku; byla uškrcená růžovou stuhou. Na skále před sebou měla u nohou položenou umělou růži.

Bill se jemně pokusil zvednout levou ruku. Nepohnula se.

“Má stále posmrtnou ztuhlost,” řekl Bill agentovi Spelbrenovi, který se krčil na druhé straně těla. “Není mrtvá ani dvacet čtyři hodin.”

“Co to má s očima?” zeptal se Spelbren.

“Má je zašité, doširoka otevřené, černou nití,” odpověděl a neobtěžoval se podívat se zblízka.

Spelbren se na něj nevěřicně díval.

“Podívej se sám,” řekl Bill.

Spelbren zamžoural zblízka.

“Ježíši,” tiše zamumlal. Bill si všiml, že znechuceně neodtáhl. Bill si toho cenil. Už pracoval s jinými terénními agenty – někteří z nich byli dokonce zkušené veterány jako Spelbren – kteří by se v tento okamžik již vyzvraceli z podoby.

Bill s ním předtím nikdy nepracoval. Spelbren byl zavolán k tomuto případu z terénní kanceláře ve Virginii. Přivést někoho z Oddělení behaviorální analýzy z Quantica byl Spelbrenův nápad. Proto tu byl Bill.

Chytrý krok, pomyslel si Bill.

Bill viděl, že Spelbren je mladší než on o několik let, ale i tak měl poznamenaný, vlídný obličej, který se mu docela líbil.

“Má kontaktní čočky,” všiml si Spelbren.

Bill se podíval zblízka. Má pravdu. Strašidelná, umělá modrá ho nutila odvrátit pohled. Tady dole u zátoky bylo za pozdního rána chladno, ale i tak začaly oči do očních jamek zapadávat. Bude těžké určit přesný čas smrti. Jediné, čím si byl Bill jistý bylo, že sem bylo tělo přineseno někdy během noci a opatrně umístěno.

Opodál zaslechl hlas.

“Zasraná Federálka.”

Bill vzhlédl na tři místní policajty, kteří stáli několik yardů daleko. Nyní si neslyšitelně šeptali, takže Bill věděl, že tato dvě vybraná slova měl zaslechnout. Byli z blízkého Yarnellu a bylo jasné, že nejsou rádi, že se tu objevilo FBI. Mysleli si, že to zvládnou sami.

Hlavní správce Státního parku Mosby si myslel něco jiného. Nebyl zvyklý na něco horšího, než na vandalismus, pohazování odpadků a nelegální lovení ryb a zvířet a věděl, že místní z Yarnellu nebyli schopni toto vyřešit.

Bill překonal více než stop mil dalekou cestu helikoptérou, takže se sem dostal ještě předtím, než se s tělem pohnulo. Pilot následoval souřadnice na kus louky na blízkém kopci, kde se s ním správce parku a Spelbren setkali. Správce parku je vezl několik mil dolů po blátivé cestě a když zastavili, Bill zahlédl mís to vraždy už z cesty. Bylo jen kousek z kopce u zátoky.

Policajti, kteří stáli netrpělivě poblíž, už si místo prohlédli. Bill věděl přesně, co si myslí. Chtějí tento případ rozluštit sami; dvojice FBI agentů je to poslední, co chtěli vidět.

Pardon, vidláci, pomyslel si Bill, ale na tohle nemáte.

“Šerif si myslí, že se jedná o nelegální obchodování,” řekl Spelbren. “Pěkně se mýlí.”

“Proč to říkáte?” zeptal se Bill. Sám znal odpověď, ale chtěl mít ponětí o tom, jak Spelbrenova mysl pracuje.

“Je jí po třicítce, takže není tak mladá,” řekl Spelbren. “Má strie, takže měla alespoň jedno dítě. To není typ, se kterým se obvykle obchoduje.”

“Máte pravdu,” řekl Bill.

“Ale co ta paruka?”

Bill zakroutil hlavou.

“Oholili jí hlavu,” odpověděl, “takže ať už byla k čemukoli, neměla sloužit ke změně barvy vlasů.”

“A ta růže?” zeptal se Spelbren. “Vzkaz?”

Bill si ji prohlédl.

“Levná textilní růže,” odpověděl. “Taková, jakou byste našel v každém levné obchodě. Vystopujeme ji, ale nic nenajdeme.”

Spelbren si ho prohlédl, zjevně na něj udělal dojem.

Bill pochyboval, že cokoli zjistí bude k něčemu dobré. Vrah byl příliš cílevědomý, příliš metodický. Tato celá scéna byla připravená s určitým chorobným stylem, ze kterého byl nervózní.

Viděl, jak místní policajti touží potom se přiblížit a zabít to. Fotky jsou hotové a tělo bude každou chvíli odstraněno.

Bill se postavil a povzdychl si, cítil, jak má ztuhlé nohy. Čtyřicítka na krku už ho začala zpomalovat, tedy alespoň částečně.

“Byla mučena,” poznamenal a smutně vydechl. “Podívejte se na všechny řezné rány. Některé z nich se začínají zavírat.” Vážně zakroutil hlavou. “Někdo na ní pracoval celé dny, než ji dodělal tou stuhou.”

Spelbren si povzdychl.

“Pachatele něco rozčílilo,” řekl Spelbren.

“Hej, tak jak to tady uzavřeme?” zvolal jeden z poldů.

Bill pohlédl jejich směrem a viděl, jak přešlapují. Dva z nich tiše reptali. Bill věděl, že práce je tu už u konce, ale neřekl to. Upřednostňoval nechat ty pitomce čekat a lámat si hlavu.

Pomalů se otočil a prohlédl si to místo. Byl to hustě zalesněný prostor, jen borovice a cedry s hojným podrostem, s bublající zátokou na tiché a idylické cestě do nejbližší řeky. Dokonce i nyní, uprostřed léta, zde během dne nebylo příliš horko, takže se tělo nezačalo okamžitě silně rozkládat. I tak by bylo nejlepší ho odtud dostat a poslat ho do Quantica. Vyšetřovatelé ho tam budou chtít rozebrat do detailů, zatímco je ještě poměrně čerstvé. Koronerovo auto zastavilo na zaprášené cestě za policejním autem a čekalo.

Silnice nebyla nic, než paralelní stopy od pneumatiky skrze les. Vrah po ní téměř jistě jel. Nesl tělo krátkou vzdálenost po úzké cestě až na toto místo, naaranžoval ho a odešel. Nezůstal tu dlouho. Dokonce i když to místo vypadalo jako že je z cesty, správci tudy pravidelně projížděli a soukromá auta na této cestě neměla co dělat. Chtěl, aby bylo tělo nazeleno. Byl pyšný na svou práci.

A našla ho dvojice jezdců na koni brzy ráno. Turisté na zapůjčených koních, řekl správce parku Billovi. Byli to výletníci z Arlingtonu, kteří pobývali na imitaci Westernového ranče na okraji Yarnellu. Správce parku řekl, že jsou ještě teď trochu hysteričtí. Bylo jim řečeno, aby neopouštěli město a Bill plánoval, že s nimi později promluví.

V prostoru za tělem se zdálo být vše naprosto na svém místě. Ten chlapík byl velmi opatrný. Když se vrátil od zátoky, táhl něco za sebou – možná lopatu – aby zamaskoval vlastní stopy. Nebyly zde žádné pozůstatky něčeho, co by po něm schválně nebo omylem zůstalo. Jakékoli stopy na cestě byly už pravděpodobně zahlazeny autem policajtů a dodávkou koronera.

Bill si povzdychl.

Zatraceně, pomyslel si. Kde je Riley, když ji potřebuji?

Jeho dlouhodobá partačka a nejlepší přítelkyně byla na nedobrovolné dovolené, dávala se dohromady z traumatu posledního případu. Ano, ten byl opravdu ošklivý. To volno skutečně potřebovala a pravda může být taková, že se možná nikdy nevrátí.

Ale nyní ji skutečně potřeboval. Byla mnohem chytřejší, než Bill, a jemu nevadilo to přiznat. Zbožňoval pozorovat, jak její mysl pracuje. Představil si, jak se touto scénou probírá, jeden nejmenší detail za druhým. Nyní by ho trýznila kvůli všem zjevným vodítkům, které měl před očima.

Co by tu Riley viděla, co Bill nevidí?

Cítil se vyvedený z míry a ten pocit se mu nelíbil. Ale nyní už nemohl udělat nic dalšího.

“Dobře, chlapi,” vykřikl Bill na poldy. “Odvezte to tělo.”

Poldové se zasmáli a jeden s druhým si mezi sebou plácli.

“Myslíte, že to udělá znovu ?” zeptal se Spelbren.

“Jsem si tím jistý,” řekl Bill.

“Jak to víte?”

Bill se dlouze a zhluboka nadechl.

“Protože jsem už jeho práci předtím viděl .”

Kapitola 2

“Každý den to s ní bylo horší,” řekl Sam Flores a na ohromném multimediálním displeji, který se tyčil nad konferenčním stolem ukázal další hrůzný obrázek. “Až do okamžiku, než s ní skoncoval.”

Bill si to myslel, ale nerad měl pravdu.

Úřad tělo letecky přepravil do Oddělení behaviorální analýzy v Quanticu, forenzní technici udělali fotky a laboratoř začala dělat všechny testy. Flores, laboratorní technik s černými obroučkami brýlí, pustil tu příšernou prezentaci a gigantické obrazovky se staly odpudivou realitou konferenční místnosti v Oddělení behaviorální analýzy.

“Jak dlouho byla mrtvá, než bylo tělo nalezeno?” zeptal se Bill.

“Dlouho ne,” odpověděl. “Možná z večera den předtím.”

Vedle Billa seděl Spelbren, který s ním přiletěl z Quantica poté, co opustili Yarnell. V čele stolu seděl Zvláštní agent Brent Meredith, vedoucí týmu. Meredith vnášel znepokojující přítomnost svou širokou postavu, černými, hranatými rysy a tváří, která nechce slyšet žádné nesmysly. Ne, že by se jím Bill cítil zastrašen – zdaleka ne. Věřil, že toho mají mnoho společného. Oba byli zkušení veteráni a oba už to všechno zažili.

Flores ukázal sérii snímků zblízka na zranění oběti.

“Zranění nalevo byla způsobena na začátku,” řekl. “Ta napravo jsou novější, některá z nich byla způsobena hodiny nebo minuty předtím, než ji zaškrtil stuhou. Zdá se, že se postupně stával brutálnější během přibližně týdne, kdy ji věznil. Zlomení její ruky mohla být poslední věcí, kterou udělal, zatímco byla ještě naživu.”

“Zranění podle mě vypadají jako práce jednoho pachatele,” poznamenal Meredith. “Podle rostoucí úrovně agrese hádám, že to byl pravděpodobně muž. Co dalšího máte?”

“Podle malého strniště na hlavě hádáme, že jí byla hlava oholena dva dny předtím, než byla zabita,” pokračoval Flores. “Paruka byla sešitá z kousků jiných paruk, všechny byly levné. Kontaktní čočky byly pravděpodobně objednané poštou. A ještě jedna věc,” řekl a váhavě se rozhlédl po tvářích kolem. “Pokryl ji vazelínou.”

Bill cítil, jak v místnosti zhoustlo napětí.

“Vazelínou?” zeptal se.

Flores kývl.

“Proč?” zeptal se Spelbren.

Flores pokrčil rameny.

“To je vaše práce,” odpověděl.

Bill si vzpomněl na dva turisty, které vyslýchal včera. Nebyli vůbec k ničemu, byli rozervaní morbidní zvláštností a na pokraji paniky z toho, co spatřili. Byli dychtiví vrátit se zpět domů do Arlingtonu a neexistoval žádný důvod, proč je zadržet. Byli vyslýcháni každým strážníkem, který byl po ruce. A byli náležitě varováni, aby vypověděli jen o tom, co skutečně viděli.

Meredith vydechl a položil na stůl obě dlaně.

“Dobrý práce, Flores,” řekl Meredith.

Flores vypadal, že je za pochvalu vděčný – a možná i trochu překvapený. Brent Meredith nedával pochvaly.

“A teď agent Jeffreys,” Meredith se na něj otočil, “řekněte nám, jak se to pojí s vaším starým případem.”

Bill se zhluboka nadechl a opřel se o židli.

“Něco málo před šesti měsíci,” začal, “šestnáctého prosince to bylo – tělo Eileen Rogers bylo nalezené na farmě u Daggettu. Byl jsem zavolaný, abych to vyšetřoval, spolu s mou partnerkou, Riley

Paige. Počasí bylo extrémně studené a tělo bylo zmrzlé na kost. Bylo těžké říci, jak dlouho tam leželo a doba úmrtí nebyla nikdy přesně stanovená. Flores, ukažte jim to.”

Flores se otočil zpět k prezentaci. Obrazovka se rozdělila a vedle obrázků na obrazovce se objevila nová série fotek. Obě oběti byly zobrazeny bok po boku. Bill zalapal po dechu. Úžasné. Kromě toho, že bylo jedno tělo zmrzlé, byla těla téměř ve stejném stavu, zranění byla téměř identická. Obě ženy měly stejně ohydně zašité otevřené oči.

Bill si povzdychl, obrázku mu oživily všechny vzpomínky. I když už byl v jednotce mnoho let, pohled na každíčkou oběť ho bolel.

“Tělo paní Rogers bylo nalezeno v sedě, opřené o strom,” pokračoval Bill a jeho hlas byl vážnější. “Nebylo až tak opatrně upraveno jako to v Mosby parku. Neměla kontaktní čočky nebo vazelínu, ale většina ostatních detailů je stejná. Vlasy paní Rogers byly ostříhané nakrátko, nebyly oholené, ale měla podobnou sešitou paruku. Také byla uškrcena růžovou stuhou a před ní byla nalezena falešná růže.”

Bill se na okamžik odmlčel. Nenáviděl to, co měl poté vyslovit.

“Paige a já jsme nemohli ten případ rozluštit.”

Spelbren se na něj otočil.

“S čím byl problém?” zeptal se.

“S čím nebyl problém?” oponoval Bill zbytečně defenzivně. “Nemohli jsme nic rozluštit. Neměli jsme žádné svědky; rodina oběti nám nemohla poskytnout žádné užitečné informace; paní Rogers neměla žádné nepřátele, žádného bývalého manžela, žádného našťavaného přítele. Neexistoval jediný dobrý důvod pro to, aby se stala cílem a byla zabitá. Případ okamžitě vychladl.”

Bill utichl. Mysl mu zaplavily temné myšlenky.

“Neviňte se,” řekl Meredith jemu nevlastním jemným tónem. “Není to vaše chyba. Nemohli jste další vraždě zabránit.”

Bill si vážil té vlídnosti, ale cítil se zatraceně provinile. Proč to předtím nerozluštil? Proč se to nepodařilo Riley? Jen zřídkakdy se během své kariéry cítil tak vyvedený z míry.

V ten okamžik Meredithův telefon zazvonil a náčelník ho zvednul.

Téměř první věc, kterou řekl, byla, “Do prdele.”

Několikrát to zopakoval. Potom řekl, “Jste si jistý, že to je ona?” Odmlčel se. “Proběhla žádost o výkupné?”

Zvedl se ze židle a vyšel z konferenční místnosti, zanechal ostatní tři muže sedět ve zmateném tichu. Na několik minut se vrátil. Vypadal starší.

“Pánové, nyní máme krizový režim,” prohlásil. “Právě jsme obdrželi potvrzení identity včerejší oběti. Její jméno je Reba Frye.”

Bill zalapal po dechu, jako by dostal ránu do břicha; viděl, jak je Spelbren také v šoku. Ale Flores vypadal zmateně.

“Měl bych vědět, kdo to je?” zeptal se Flores.

“Za svobodna se jmenovala Newbrough,” vysvětlil Meredith. “Dcera Státního senátora Mitche Newbrough—pravděpodobně příštího guvernéra Virginie.”

Flores vydechl.

“Nezaslechl jsem, že je pohřešovaná,” řekl Spelbren.

“Nebylo to oficiálně vyhlášeno,” řekl Meredith. “Její otec byl již kontaktován. A samozřejmě si myslí, že to je politické nebo osobní nebo oboje. Bez ohledu na to, že se totéž stalo jiné oběti před šesti měsíci.”

Meredith zakroutil hlavou.

“Senátor na to hodně naléhá,” dodal. “Chystá se spadnout lavina s médii. Postará se o to, aby nám udržel hořící koudel u zadku.”

Bill se cítil odrazen. Nesnášel pocit, když toho na něj bylo příliš. Ale přesně tak se cítil právě teď.

V místnosti nastalo zasmušilé ticho.

Bill si nakonec odkašlal.

“Budeme potřebovat pomoc,” řekl.

Meredith se na něj otočil a Bill se střetl s jeho tvrdým pohledem. Meredithův obličej se sraštil obavami a nesouhlasem. Ale bylo jasné, že ví, na co Bill myslí.

“Není připravená,” odpověděl Meredith, zjevně věděl, že Bill měl na mysli ji do toho zapojit.

Bill si povzdychl.

“Pane,” odpověděl, “ten případ zná lépe, než kdokoli jiný. A nikdo není chytřejší.”

Po dalším odmlčení šel Bill s pravdou ven a řekl, co si skutečně myslí.

“Nemyslím si, že to bez ní dokážeme.”

Meredith několikrát tužkou zatukal do zápisníku, zjevně si přál být kdekoli jinde, jen ne tady.

“Je to chyba,” řekl. “Ale jestli ji to položí, bude to vaše vina.” Znovu vydechl. “Zavolejte jí.”

Kapitola 3

Dospívající dívka, která otevřela dveře, vypadala jo by jimi chtěla narazit Billovi do tváře. Místo toho se zatočila a beze slova odkráčela, dveře nechala otevřené.

Bill vešel dovnitř.

“Ahoj April,” řekl automaticky.

Dcera Riley, mrzutá, vytáhla čtrnáctka, s tmavými vlasy po své matce a oříškovými očima, neodpověděla. Na tričko nadměrné velikosti, vlasy měla rozčuchané, April zahrula za roh a plácla sebou na gauč, nic, než její sluchátka a mobil, pro ni neexistovalo.

Bill tam neohrabaně stál, nebyl si jistý, co udělat. Když zavolal Riley, souhlasila s jeho návštěvou, i když váhala. Rozmyslela si to snad?

Bill se rozhlédl, zatímco vešel do šerého domu. Prošel obývacím pokojem a viděl, že vše je zarovnané a na svém místě, což bylo pro Riley typické. Ale také si všiml stažených rolet a prachu na nábytku – a to pro ni vůbec charakteristické nebylo. Na polici s knihami si všiml řady blyštících se brožovaných thrillerů, které jí koupil na její dovolenou, doufal, že jí odvedou myšlenky od jejích problémů. Ani jedno vázání nevypadalo zohýbané.

Billův pocit nervozity se prohloubil. To nebyla Riley jakou ji znal. Měl Meredith pravdu? Potřebuje delší dovolenou? Udělal špatně, když ji oslovil ještě, než je na to připravená?

Bill se připravil a pokračoval dál do tmavého domu a jak zahrul za roh, našel Riley v kuchyni o samotě, jak sedí u umakartového stolu v županu a bačkorách, před sebou má šálek kávy. Povídala se nahoru a on viděl záblesk studu, jako by zapomněla, že měl přijít. Ale rychle se dala dohromady, mdle se usmála a postavila se.

Vykročil vpřed a obejmul ji a ona chabě objala jeho. V bačkorách byla o trochu menší, než on. Také velmi zhubla, až příliš, a jeho obavy zesílily.

Posadil se naproti ní a prohlížel si ji. Vlasy měla umyté, ale nebyly u česané a vypadalo to, jako by v těch bačkorách chodila už několik dní. Obličej vypadal vyzáble, příliš bledě a vypadala mnohem, mnohem starší, než jak vypadala, když ji uviděl před pěti týdny. Vypadala, jako by zažila peklo. A taky ano. Snažil se nemyslet na to, co jí poslední vrah udělal.

Odvrátila pohled a oba tam seděli v neproniknutelném tichu. Bill si byl tak jistý, že bude vědět, co jí říci, aby ji povzbudil, vyburcoval ji; ale jak tam seděl, cítil, jak ho její smutek sžírá a neměl slov. Chtěl, aby působila statněji jako dřív.

Rychle vedle své židle na podlahu schoval obálku se složkami o novém případu vraždy. Nebyl si nyní jistý, jestli by jí to měl vůbec ukázat. Začínal si být jistější, že udělal chybu, když sem přišel. Bylo jasné, že potřebuje víc času. Když ji totiž takto viděl, poprvé si nebyl jistý, jestli se jeho dlouholetá partnerka vůbec vrátí zpět.

“Kávu?” zeptala se. Cítil její neklid.

Zakroutil hlavou. Bylo jasné, že je zranitelná. Když ji navštívil v nemocnici a dokonce potom, když se vrátila domů, bál se o ni. Přemýšlel, jestli se vůbec někdy dostane z té bolesti a hrůzy, kterou si prošla, z hlubin své dlouholeté temnoty. Vůbec to pro ni nebylo typické; při každém jiném případě se zdála být nezdolná. Něco bylo na tom posledním případě, na posledním vrahovi, jiné. Bill to chápal: ten muž byl tím nejpokřivenějším psychopatem, na jakého kdy narazil – a to hovořilo za sebe.

Jak si ji prohlížel, napadlo ho něco dalšího. Vlastně vypadala na svůj věk. Bylo jí čtyřicet let, stejně jako jemu, ale když ještě pracovala, byla čilá a angažovaná, vždy vypadala o několik let mladší. V jejích tmavých vlasech se začaly objevovat šediny. No, jeho vlasy už také začínaly šedivět.

Riley zavolala na svou dceru, “April!”

Bez odezvy. Riley zavolala její jméno několikrát, vždy hlasitě, až konečně odpověděla.

“Co?” odpověděla April z obývacího pokoje a zněla naprosto otráveně.

“V kolik máš dneska lekci?”

“Vždyť to víš.”

“Jen mi to řekni, ano?”

“Osm třicet.”

Riley se zamračila a vypadala smutně. Pohlédla vzhůru na Billa.

“Propadla z Angličtiny. Nebyla na příliš mnoho hodinách. Snažím se ji z toho vykopat.”

Bill zakroutil hlavou, velmi dobře tomu rozuměl. Život v agentuře si na nich na všech vybral velkou daň a jejich rodiny byly největšími oběťmi.

“To je mi líto,” řekl.

Riley pokrčila rameny.

“Je jí čtrnáct. Nenávidí mě.”

“To není dobré.”

“Já jsem nenáviděla všechny, když mi bylo čtrnáct,” odpověděla. “Ty ne?”

Bill neodpověděl. Bylo těžké představit si, že Riley kdy někoho nenáviděla.

“Počkej, až se do toho věku dostanou tví chlapi,” řekla Riley. “Kolik jim je teď? Zapomněla jsem.”

“Osm a deset,” odpověděl Bill a pak se usmál. “Tak, jak to pokračuje s Maggie, si nejsem jistý, jestli ještě budu součástí jejích života, až jim bude jako April.”

Riley naklonila hlavu na stranu a s obavami na něj pohlédla. Ten pečující pohled mu chyběl.

“Je to tak špatné, co?” řekla.

Uhnul pohledem, nechtěl na to myslet.

Oba se na okamžik odmlčeli.

“Co to schováváš na podlaze?” zeptala se.

Bill se podíval dolů a pak znovu nahoru a usmál se; dokonce i v tomto stavu jí nic neuniklo.

“Nic neschovávám,” řekl Bill, zvedl obálku a položil ji na stůl. “Jen něco, co bych s tebou chtěl probrat.”

Riley se zešíroka usmála. Bylo jasné, že velmi dobře ví, kvůli čemu tu skutečně je.

“Ukaž mi to,” řekla a potom dodala, zatímco se nervózně podívala po April, “Pojď, jdeme dozadu. Nechci, aby to viděla.”

Riley si sundala bačkory a bosky šla před Billem dozadu na dvorek. Posadili se u o šlehaného dřevěného stolku na piknik, který tu ještě předtím, než se sem Riley nastěhovala, a Bill se rozhlédl po malém dvorku, na kterém byl jediný strom. Ze všech stran byl les. Úplně zapomněl, že je blízko města.

Příliš odlehlé, pomyslel si.

Nikdy neměl pocit, že je toto místo pro Riley vhodné. Malý domek v rančovém stylu byl patnáct mil za městem, byl zchátralý a velmi obyčejný. Byl hned vedle silnice druhé třídy, kolem byly na dohled jen lesy a pastviny. Také si nemyslel, že pro ni je příměstský styl to pravé. Jen s těží si dokázal představit, jak pořádá kolečko koktejlové párty. Alespoň mohla jet do Fredericksburgu a nasednout na Amtrak vlak do Quantica, když se vrátila domů z práce. Když ještě mohla chodit do práce.

“Ukaž mi, co máš,” řekla.

Na stole rozložil zprávy a fotografie.

“Vzpomínáš si na Daggettův případ?” zeptal se. “Měla jsi pravdu. Vrah tím neskončil.”

Viděl, jak vyvalila oči, zatímco si pečlivě studovala obrázky. Nastalo dlouhé ticho, během kterého si intenzivně studovala složky, a on přemýšlel, jestli toto je to, co potřebovala, aby se vrátila zpět – nebo jestli jí to vrhne zpátky.

“Tak, co si myslíš?” zeptal se konečně.

Další ticho. Ještě stále nevzhledla od složky.

Nakonec se podívala nahoru a jeho šokovalo, když uviděl, jak má v očích slzy. Nikdy ji předtím neviděl brečet, dokonce ani u těch nejhorších případů, když byla v blízkosti mrtvol. Toto určitě nebyla ta Riley, jak ji znal. Ten vrah jí musel něco udělat, něco, o čem on nevěděl.

Potlačila vzlykání.

“Mám strach, Bille,” řekla. “Mám takový strach. Celou dobu. Ohledně všeho.”

Billa zabolelo srdce, když ji takto viděl. Přemýšlel, kam se poděla stará Riley, osoba, na kterou vždy spoléhal v tom, že bude tvrdší, než on, skála, o kterou se mohl vždy v těžkých dobách opřít. Chyběla mu víc, než dokázal vyjádřit.

“On je mrtvý, Riley,” řekl tím nejpřesvědčivějším tónem, jakým to šlo. “Už ti nemůže ublížit.”

Zakroutila hlavou.

“To nevíš.”

“Jistěže vím,” odpověděl. “Našli jeho tělo po explozi.”

“Nemohli ho identifikovat,” řekla.

“Ty víš, že to byl on.”

Sklopila obličej a přikryla si ho jednou rukou, zatímco vzlykala. Druhou ruku jí držel na stole.

“Toto je nový případ,” řekl. “Nemá co do činění s tím, co se ti přihodilo.”

Zakroutila hlavou.

“To nevadí.”

Pomalu, zatímco vzlykala, se natáhla a podala mu složku, podívala se stranou.

“Je mi to líto,” řekla se sklopeným pohledem, zatímco ji držela třesoucí se rukou. “Myslím, že bys měl jít,” dodala.

Bill se šokovaný, posmutnělý, natáhl a vzal si složku zpátky. Nikdy za milión let by toto nečekal.

Bill tam chvíli seděl, bojoval proti vlastním slzám. Nakonec ji jemně poplácal ruku, vstal od stolu a zamířil přes dům ven. April stále seděla v obývacím pokoji, měla zavřené oči a kývala hlavou v rytmu hudby.

*

Poté, co Bill odešel, seděla Riley u piknikového stolku a brečela.

Myslela jsem, že už jsem v pořádku, pomyslela si.

Moc s i přála být v pořádku, už kvůli Billovi. A myslela si, že to dokáže ustát. Sedět v kuchyni a mluvit o běžných věcech nebyl problém. Potom ale, když vyšli ven a ona uviděla tu složku, myslela si, že to bude také dobré. Dokonce lepší, než jen dobré. Zamotala se do toho. Její dřívější nadšení pro práci bylo oživeno, chtěla se dostat zpět do terénu. Samozřejmě, že začala škatulkovat, přemýšlela o těch téměř identických vraždách jako o záhadě, která musí být rozluštěna, jako o abstraktní, intelektuální hře. To bylo také ještě dobré. Její terapeut jí řekl, že to tak bude muset dělat, jestli chce mít naději na návrat do práce.

Ale potom se z nějakého důvodu z intelektuální hádanky stalo to, čím skutečně byla – monstrózní lidskou tragédií, ve které zemřely dvě nevinné ženy, během zápasu nezměrné bolesti a hrůzy. A náhle se zamyslela: Měly to tak strašné, jako jsem to měla já?

Její tělo nyní přetévalo panikou a strachem. A rozpaky, studem. Bill byl její partner a její nejlepší přítel. Dlužila mu. Stál při ní během posledních týdnů, na rozdíl od jiných. Bez něj by období v nemocnici nepřežila. Poslední věc, kterou chtěla, aby spatřil bylo vidět ji bezmocnou.

Slyšela, jak April zakřičela u zadních skleněných dveří.

“Mami, musíme jít jíst nebo přijdu pozdě.”

Pocítila nutkání na ni také zakřičet, “Připrav si svou vlastní snídani!”

Ale neudělala to. Už dávno byla z bitev s April unavená. Vzdala všechen boj.

Vstala od stolu a šla zpět do kuchyně. Z role kuchyňských papírových utěrek si jednu utrhl a utřela si slzy a vysmrkala se, potom se připravila na vaření. Snažila se rozpomenout se na slova terapeuta: I rutinní úkoly budou stát velkou míru vědomého úsilí, alespoň po nějakou dobu. Musela se smířit s tím, že bude věci dělat krůček po krůčku.

Nejprve vytáhnout věci z lednice – kartón vajíček, balení slaniny, dózu s máslem, sklenici s džemem, protože na rozdíl od ní měla April džem ráda. A tak to šlo, dokud nevyskládala šest plátků slaniny na pánev na sporáku a potom pod pánví zažehla plyn.

Při pohledu na žlutomodrý plamen zavrávala. Zavřela oči a vše se jí vybavilo.

Riley ležela ve stísněném prostoru pod domem, v malé provizorní kleci. Propanová pochodeň dávala jediné světlo, které spatřila. Zbytek času strávila v naprosté temnotě. Podlaha stísněného prostoru byla tvořená hlinou. Podlahová prkna nad ní byla tak nízká, že se sotva mohla skrčit.

Byla tam naprostá temnota, dokonce i když otevřel malé dveře a vplížil se do stísněného prostoru k ní. Neviděla ho, ale slyšela, jak dýchá a bručí. Odemkl klec, otevřel ji a vlezl dovnitř.

A potom zažehl pochodeň. Viděla jeho krutý a ošklivý obličej v jejím světle. Dobíral si ji talířem bídneho jídla. Když se po něm natáhla, nasměroval na ni plameny. Nemohla se najíst, aniž by se nespálila ...

Otevřela oči. Představy byly méně viditelné, když měla otevřené oči, ale proud vzpomínek nemohla setřást. Roboticky pokračovala v přípravě snídaně, celé tělo zápasilo s adrenalinem. Zrovna připravovala příbory na stůl, když se hlas její dcery znovu rozkřičel.

“Mami, jak dlouho to bude trvat?”

Vyskočila a její talíř jí vyklouzl z ruky, spadl na podlahu a roztříštil se.

“Co se stalo?” zakřičela April a objevila se vedle ní.

“Nic,” řekla Riley.

Uklidila nepořádek a když si se s April usadily společně k jídlu, tiché nepřátelství bylo patrné, jako vždycky. Riley chtěla ten koloběh přerušit, přiblížit se April, říci, April, to jsem já, tvá matka, a já tě miluji. Ale tolikrát to zkusila a bylo to ještě horší. Její dcera ji nenáviděla a ona nechápala proč – nebo jak s tím skoncovat.

“Co budeš dnes dělat?” zeptala se April.

“Co myslíš?” vyštěkla April. “Půjdu na vyučování.”

“Já myslím potom,” řekla Riley a udržovala svůj hlas klidný a soucitný. “Jsem tvá matka. Chci to vědět. To je normální.”

“Nic na našem životě není normální.”

Chvíli jedly v tichosti.

“Ty mi nikdy nic neřekneš,” řekla Riley.

“Ty taky ne.”

To nadobro skoncovalo s veškerou nadějí na konverzaci.

To je fér, pomyslela si Riley hořce. Byla to větší pravda, než April tušila. Riley jí nikdy neřekla o své práci, o svých případech; nikdy jí neřekla o svém zajištění nebo o čase stráveném v nemocnici nebo proč má právě nyní “dovolenou”. Vše, co April věděla bylo, že během té doby musela žít u svého otce a nenáviděla ho ještě víc, než nenáviděla Riley. Ale i když jí to chtěla moc říci, Riley byla přesvědčená, že bude lepší, když April nebude mít ponětí o tom, čím si její matka prošla.

Riley se oblékla a odvezla April do školy a celou cestu jedna druhé neřekla ni slovo. Když April vystoupila z auta, zavolala na ní, “Uvidíme se v deset.”

April na ni bez zájmu mávla a odkráčela.

Riley zajela do nedaleké kavárny. Stalo se to pro ni rutinou. Bylo pro ni těžké, strávit čas na veřejnosti, a ona věděla, že právě proto to musí dělat. Kavárna byla malá a nikdy nebyla plná, dokonce i během dopoledne, jako bylo toto, takže ji vnímala jako poměrně malou hrozbu.

Jak tam seděla, srkala cappuccino, vzpomněla si znovu na Billovu naléhavou prosbu. Už to je šest týdnů, zatraceně. To se musí změnit. Ona se musí změnit. Nevěděla, jak to udělat.

Ale začala se jí rodit myšlenka. Přesně věděla, co musí udělat jako první.

Kapitola 4

Bílý plamen propanové pochodně plápolal před Riley. Musela uhýbat sem a tam, aby se vyhnula spálení. Jas ji oslepoval, nic jiného neviděla a dokonce už ani neviděla tvář svého věznitele. Jak se pochodeň kolem točila, zdálo se, jako by zanechávala stopu ve vzduchu.

“Přestaňte!” křičela. “Přestaňte!”

Její hlas byl hrubý a chraplavý z křičení. Zamyslela se, proč plýtvala svým dechem. Věděla, že ji nepřestane trýznit, dokud nebude mrtvá.

A v ten okamžik pozvedl klakson a zatroubil jí s ním do ucha.

Klakson auta zaječel. Riley se vrátila do přítomnosti a rozhlédla se, uviděla, jak se semafor na křižovatce právě změnil na zelenou. Řada řidičů čekala za jejím vozem a ona šlápla na plyn.

Riley, se zpocenými dlaněmi, vytlačila tu vzpomínku a připomněla si, kde je. Chystala se navštívit Marii Sayles, jedinou další přeživší ne popsateľného sadismu jejího téměř-vraha. Vynadala si za to, že dovolila, aby ji ta vzpomínka ovládla. Podařilo se jí soustředit svou mysl na řízení celou hodinu a půl a myslela si, že už se jí to daří.

Riley vjela do města Georgetown, projela kolem luxusních viktoriánských domů a zaparkovala na adrese, kterou jí Marie telefonicky sdělila – u městského domu z červených cihel a pěkného arkýřového okna. Chvilí seděla v autě, přemítala, zda má jít dovnitř, a snažila se dodat si odvahu.

Nakonec vystoupila. Jak stoupala po schodech, potěšilo ji, když spatřila Marii, jak jí jde naproti ke dveřím. Tmavě, ale elegantně oděná, Marie se poněkud mdle usmála. Její obličej vypadal unaveně a vyčerpaně. Podle kruhů pod očima si byla Riley poměrně jistá, že brečela. To ji nepřekvapilo. S Marií se během týdnů, kdy měly video telefonáty, vídávaly velmi často, a jedna před druhou toho mnoho netajila.

Když se obejmuly, Riley si okamžitě všimla, že Marie není tak vysoká a robustní, jakou ji čekala. Dokonce i na podpatcích byla Marie menší, než Riley, její postava byla malá a drobná. To Riley překvapilo. Spolu s Marií si hodně povídaly, ale nyní to bylo poprvé, kdy se setkaly osobně. Mariina drobná postava poukazovala na míru její kuráže, když přežila to, čím si prošla.

Riley se rozhlížela kolem, zatímco s Marií šly do jídelny. Dům byl bezvadně čistý a vkusně zařízený. Za normálních okolností by to byl veselý dům úspěšné svobodné ženy. Ale Marie měla všechny závěsy zatažené a světla ztlumená. Atmosféra byla zvláště skličující. Riley to nechtěla přiznat, ale přinutilo ji to popřemýšlet o svém vlastním domě.

Marie měla na jídelním stole připravený lehký oběd a společně s Riley se posadily k jídlu. Seděly tam v divném tichu, Riley se potila, nevěděla ani proč. Vidět Marii oživovalo všechny vzpomínky.

“Tak . . . jaký to byl pocit ?” zeptala se Marie pozorně. “Vrátit se zpět mezi lidi?”

Riley se usmála. Marie věděla lépe, než kdokoli jiný, jak náročná byla dnešní jízda.

“Poměrně dobrý,” řekla Riley. “Vlastně, dost dobrý. Vlastně jsem měla jen jeden slabý okamžik.”

Marie pokývala, bylo vidět, že to chápe.

“No, ale podařilo se ti to,” řekla Mari. “A to bylo statečné.”

Statečné, pomyslela si Riley. Takhle by se nepopsala. Jednou snad, když byla ještě aktivní agentkou. Bude se tak ještě někdy moct nazvat?

“A co ty ?” zeptala se Riley. “Jak moc chodíš ven?”

Marie se odmlčela.

“Ty dům vůbec neopouštíš, že ne?” zeptala se Riley.

Marie zakroutila hlavou.

Riley se natáhla vpřed a soucitně ji uchopila za zápěstí.

“Marie, musíš se o to pokusit,” naléhala. “Jestli tady zůstaneš takhle uvězněná, je to jako by tě stále věznil on.”

Z Mariina hrdla se vydralo ven potlačované vzlykání.

“Promiň,” řekla Riley.

“To je v pořádku. Máš pravdu.”

Riley sledovala Marii, zatímco obě chvíli jedly a rozhostilo se dlouhé ticho. Ráda by si myslela, že se Marii daří dobře, ale musela si přiznat, že jí připadala znepokojivě křehká. Díky tomu se začala bát také sama o sebe. Vypadala také tak zle?

Riley v tichosti přemýšlela, zda je pro Marii dobré, aby žila o samotě. Nebylo by jí lépe s manželem nebo přítelem? zamyslela se. A pak přemýšlela o tom samém, ohledně sebe. Ale věděla, že odpověď na obě otázky je pravděpodobně ne. Žádná z nich nebyla v takovém emočním stavu mysli, aby si udržela vztah. Byla by to jen pomocná berlička.

“Poděkovala jsem ti vůbec?” zeptala se po chvíli Marie a přerušila ticho.

Riley se usmála. Velmi dobře věděla, že Marie má na mysli svou záchranu.

“Mnohokrát,” řekla Riley. “Ale nemusíš. Opravdu ne.”

Marie do ní dloubla svou vidličkou.

“Omluvila jsem se někdy?”

Riley byla překvapená. “Omluvit se? Za co?”

Marie hovořila jen s obtížemi.

“Kdybys mě odtamtud nedostala, nebyla bys chycená.”

Riley jemně zmáčkla Mariinu ruku.

“Marie, jen jsem dělala svou práci. Nemůžeš se vinit za něco, co nebyla tvoje chyba. Už takhle toho máš až moc.”

Marie souhlasně pokývala.

“Jen každý den vstát z postele je výzva,” přiznala. “Hádám, že sis všimla, jak vše uchovávám v šeru. Jasné světlo mi připomíná tu jeho pochodeň. Nemohu se ani dívat na televizi nebo poslouchat hudbu. Mám strach, že se ke mně někdo nepozorovaně přiblíží a já ho neuslyším. Ze sebemenšího zvuku panikařím.”

Marie začala tiše vzlykat.

Nikdy už nebudu na svět pohlížet stejně. Už nikdy. Dábel je všude kolem nás. Neměla jsem o tom ani ponětí. Lidé jsou schopni tak strašných činů. Nevím, jestli budu ještě někdy schopná lidem věřit.”

Jak Marie brečela, Riley ji chtěla utěšit, říci jí, že se mylí. Ale část Riley si tím nebyla tak jistá.

Nakonec se na ni Marie podívala.

“Proč jsi sem dnes přišla?” zeptala se bez obalu.

Riley byla zaskočená Mariinou přímostí – a tím, že to vlastně sama nevěděla.

“Já nevím,” řekla. “Jen jsem tě chtěla navštívit. Zjistit, jak se ti vede.”

“A ještě je v tom něco dalšího,” řekla Marie a přimhouřila oči zvláštním pohledem.

Možná má pravdu, pomyslela si Riley. Riley si vzpomněla na Billovu návštěvu a uvědomila si, že sem skutečně přišla kvůli novému případu. Co to chtěla od Marie? Radu? Svolení? Povzbuzení? Ujistění? Jedna její část chtěla, aby jí Marie řekla, že je šílená, a pak by mohla být v klidu a zapomenout na Billa. Ale druhá její část možná chtěla, aby jí Marie ponoukla se do toho pustit.

Nakonec si Riley povzdychla.

“Byl otevřen nový případ,” řekla. “No, ne úplně nový případ. Ale starý případ, který nebyl uzavřen.”

Mariinin výraz zvažněl a zpřísněl.

Riley těžce polkla.

“A tys přišla, aby ses zeptala, jestli na tom máš pracovat?” zeptala se Marie.

Riley pokrčila rameny. Ale také pohlédla vzhůru a hledala v Mariiných očích ujištění, povzbuzení. A v ten okamžik si uvědomila, že to bylo přesně to, co doufala, že zde nalezne.

Ale k jejímu zklamání Marie sklopila oči a pomalu zakroutila hlavou. Riley čekala na odpověď, ale místo toho následovalo nekonečné ticho. Riley cítila, že se v Marii rozrůstá nějaký zvláštní strach.

V tom tichu se Riley rozhlédla po bytě a oči jí sklouzly na Mariininu pevnou linku. Byla překvapená, když si všimla, že je odpojená.

“Co máš s telefonem?” zeptala se Riley.

Marie vypadala skutečně zasažená a Riley si uvědomila, že se dotkla skutečně citlivého místa.

“Stále mi volá,” řekla Marie téměř neslyšitelným šepotem.

“Kdo?”

“Peterson.”

Rileyino srdce jí vyskočilo až do krku.

“Peterson je mrtvý,” odpověděla Riley třesoucím se hlasem. “Já jsem to místo zapálila. Našli jeho tělo.”

Marie zatřásla hlavou.

“Mohli najít kohokoli. Nebyl to on.”

Riley zachvátila panika. Její největší obavy se znovu zrodily.

“Všichni říkají, že to byl on,” řekne Riley.

“A ty tomu skutečně věříš?”

Riley nevěděla, co říci. Nyní nebyl čas na to čelit vlastním obavám. Nakonec Marie možná blouznila. Ale jak by ji mohla Riley přesvědčit o něčem, čemu zcela sama nevěřila?

“Stále volá,” řekla znovu Marie. “Zavolá, dýchá a zavěsí. Já vím, že to je on. Je naživu. A sleduje mě.”

Riley pocítila chladný, vkrádající se děs.

“To je pravděpodobně jen nějaký oplzlý člověk,” řekla a předstírala, že je v klidu. “Ale mohu požádat Kancelář, aby to zkontrolovala. Mohu zajistit, aby vyslali auto na sledování, jestli máš strach. Vystopují ty telefonáty.”

“Ne!” řekla Marie ostře. “Ne!”

Riley se na ni zmateně dívala.

“Proč ne?” zeptala se.

“Nechci, aby ho rozčílili,” řekla Marie patetickým šepotem.

Riley, zaskočená, cítila, jak se jí jímá panika, náhle si uvědomila, že to byl velmi špatný nápad, přijít sem. Teď se cítila ještě hůř. Věděla, že v této skličující jídelně nemůže sedět ani o chvíli déle.

“Musím jít,” řekla Riley a pokračovala. “Promiň. Čeká na mě dcera.”

Marie náhle uchopila Riley za zápěstí překvapující silou, zaryla jí nehty do kůže.

Ta se na ni podívala, její ledově modré oči byly tak intenzivní, že Riley děsily. Ten děsivý pohled se jí vtiskl až do duše.

“Vezmi ten případ,” naléhala Marie.

Riley v jejích očích viděla, že si Marie plete dohromady nový případ a Petersona.

“Najdi toho zkurvysyna,” dodala. “A zabij ho za mě.”

Kapitola 5

Muž si udržoval krátkou, ale diskrétní vzdálenost od ženy, jen letmo pohlížel jejím směrem. Do svého nákupního košíku položil pár kupónů, aby vypadal jako další nakupující. Gratuloval si k tomu, jak nenápadným se mu podařilo sebe udělat. Nikdo by nehádal, jakou má skutečnou moc.

Ale i tak nikdy nebyl typem muže, který by přilákal příliš pozornosti. Jako dítě se cítil téměř neviditelný. Nyní mohl konečně využít svou nevýraznost ke svému prospěchu.

Jen před pár okamžiky stál přímo vedle ní, sotva dvě stopy daleko. Zabraná do výběru svého šampónu, vůbec si ho nevšimla.

Ale on o ní toho věděl spoustu. Věděl, že se jmenuje Cindy; že její manžel vlastnil galerii; že pracovala na bezplatné klinice. Dnes měla volno. Právě nyní s někým hovořila po telefonu – zdálo se, že se svou sestrou. Smála se něčemu, co jí ta osoba říkala. Zrudl zlostí, přemýšlel, jestli se smála jemu tak, jak to dělávala děvčata. Jeho vztek se zintenzivnil.

Cindy měla na sobě kraťasy, tílko a draze vypadající boty na běhání. Z auta jí sledoval, jak běhá, a čekal, až doběhá a půjde do obchodu. Znal její rutinu během dnů, když měla volno, jako byl tento. Nákup odnese domů, uloží ho, dá si sprchu a potom pojede za svým mužem na oběd.

Postavu měla pěknou díky dostatečnému sportu. Nebylo jí víc než třicet, ale kůži na stehnech už neměla pevnou. Pravděpodobně jednou hodně zhubla, možná to bylo nedávno. Jistě na to byla pyšná.

Žena nečekaně zamířila k nejbližší pokladně. Muž byl zaskočen. Skončila s nákupem rychleji, než obvykle. Spěchal do fronty za ní, téměř při tom vystrčil stranou jiného zákazníka. Tiše si za to vynadal.

Jak pokladní skenovala její nákup, přiblížil se a stál u ní extrémně blízko – dost blízko na to, aby cítil vůni jejího těla, nyní zpoceného a velmi výrazného po jejím náročném běhu. Byl to pach, se kterým doufal, že se velmi brzy důkladně seznámí. Ale pak bude ten pach již smíchan s jinou vůní – která ho fascinovala, kvůli své zvláštnosti a záhadnosti.

Vůní bolesti a hrůzy.

Na okamžik byl pronásledovatel nadšený, dokonce se mu i příjemně točila hlava v dychtivém očekávání.

Poté, co zaplatila za nákup, dotlačila vozík skrze automatické skleněné dveře a ven na parkoviště.

Už nespěchal, aby zaplatil těch pár svých věcí. Nepotřeboval ji pronásledovat domů. Už tam byl – dokonce byl i uvnitř jejího domu. Dokonce se dotýkal i jejího oblečení. Znovu půjde na hlídku, až ona půjde z práce.

Už zanedlouho, pomyslel si. Už to nebude dlouho trvat.

*

Poté, co se Cindy MacKinnon posadila do svého auto, okamžik tam jen tak seděla, cítila se otřesená a nevěděla, proč. Vzpomněla si na ten zvláštní pocit, který právě měla v obchodě. Byl to prapodivný, iracionální pocit, že je sledována. Ale bylo to ještě něco víc. Chvilí jí trvalo, než na to přišla.

Nakonec si uvědomila, že to byl pocit, jako by jí chtěl někdo ublížit.

Silně jí to otřásl. Během několika předchozích dnů se ten pocit objevoval a zase mizel. Hubovala si za to, byla si jistá, že pocit není ničím podložený.

Zakroutila hlavou, aby se zbavila zbytku toho pocitu. Jak nastartovala auto, přinutila se myslet na něco jiného a usmála se, kvůli telefonátu se svou sestrou Becky. Později odpoledne jí Cindy pomůže připravit velkou narozeninovou párty pro její tříletou dceru, bude tam dort i balónky.

Bude to nádherný den, pomyslela si.

Kapitola 6

Riley seděla v terénním voze vedle Billa, zatímco on řadil, nutil vůz, s pohonem na všechny čtyři, který patřil Kanceláři, vysoko do hor, a dlaně si otřela na stehnech o kalhoty. Nevěděla, co si má pomyslet o tom pocení a nevěděla, co si má myslet o tom, že je zde. Po šesti týdnech mimo práci nedokázala vnímat, co jí její tělo říkalo. Být zpět byl neskutečný pocit.

Riley byl znepokojený z toho divného napětí. Ona a Bill sotva promluvili během jízdy, která zatím trvala více než hodinu. Jejich staré přátelství, jejich hravost, jejich zvláštní vztah – nic z toho zde nyní nebylo. Riley si byla velmi jistá tím, že ví, proč je Bill tak odtahitý. Nebylo to z neslušnosti – bylo to kvůli obavám. Zdálo se, že on má také obavy o tom, zda by měla být zpět v práci.

Jeli směrem ke Státnímu parku Mosby, kde, jak Bill řekl, viděl poslední oběť vraždy. Jak jeli, Riley si všimla okolí kolem sebe a její starý profesionální smysl se pomalu nastartoval. Věděla, že se z toho musí dostat.

Najdi toho zkurvysyna a zabij ho za mě.

Mariina slova ji pronásledovala, poháněla ji vpřed, usnadňovala jí její volbu.

Ale nic už se nyní nezdálo tak snadné. Jednak měla starosti o April. Poslat ji, aby zůstala v domě svého otce nebylo pro nikoho zúčastněného příjemné. Ale dnes byla sobota a Riley nechtěla s prohlídkou místa činu čekat až do pondělí.

Hluboké ticho začínalo zesilovat nervozitu a ona cítila zoufalou potřebu si promluvit. Namáhala si mozek, hledala slova, a nakonec řekla:

“Tak, řekneš mi, co se děje mezi tebou a Maggie?”

Bill se na ni otočil s překvapeným výrazem ve tváři a ona nedokázala říci, zda to bylo proto, že přerušila ticho nebo kvůli své přímocarosti. Ať to bylo cokoli, okamžitě toho litoval. Její přímocarost, jak jí mnoho lidí řeklo, byla odrazující. Nechtěla být tak přímá – jen neměla času nazbyt.

Bill vydechl.

“Myslí si, že někoho mám.”

Riley to velmi překvapilo.

“Cože?”

“Svou práci,” řekl Bill a zasmál se trochu kysele. “Myslí si, že mám poměr se svou prací. Myslí si, že všechno tohle miluju víc, než miluju ji. Říkám jí, že je pošetilá. A stejně, nemůžu s tím úplně přestat – určitě ne se svou prací.”

Riley zatřásla hlavou.

“To zní přesně jako Ryan. Strašně žárlil, když jsme byli ještě spolu.”

Zabrzdila se ještě, než Billovi řekla celou pravdu. Její bývalý manžel nežárlil na Rileyinu práci. Žárlil na Billa. Často přemýšlela o tom, jestli měl pro to Ryan nějaký důvod. I přes dnešní zvláštní atmosféru měla hrozně dobrý pocit jen z toho, že byla Billovi nablízku. Byl ten pocit pouze profesionální?

“Doufám, že to není marná cesta,” řekl Bill. “Místo činu už bylo uklizeno, víš.”

“Já vím. Jen to místo chci osobně vidět. Obrázky a zprávy mi nestačí.”

Riley se nyní začínala cítit malátně. Byla si dost jistá, že to bylo z nadmořské výšky, protože stále stoupali. Očekávání s tím ale mělo také něco do činění. Její dlaně se stále potily.

“Jak je to ještě daleko?” zeptala se, zatímco sledovala, jak les houstne a terén je pustší.

“Ne moc.”

Za pár minut zahrnul Bill ze silnice na cestu, vyježděnou pneumatikami. Vůz se natřásal a potom se zastavil asi čtvrt míle v hlubokém lese.

Vypnul motor, pak se otočil na Riley a starostlivě se na ni podíval.

“Jsi si jistá, že to chceš udělat?” zeptal se.

Přesně věděla, čeho se obával. Báł se, že spadne zpět do stavu svého traumatického uvěznění. Bez ohledu na to, že toto byl úplně jiný případ a jiný vrah.

Kývla.

“Jsem si jistá,” řekla a vůbec nebyla přesvědčená o tom, že říká pravdu.

Vystoupila z auta a následovala Billa z cesty na zarostlou, úzkou cestu skrz les. Slyšela bublání blízkého potůčku. Jak vegetace houstla, musela se prodírat větvemi, které visely nízko, a malé přilnavé kuličky se k sobě začínaly chytat na jejích kalhotách. Neobtěžovala ji myšlenka, že je bude muset odstraňovat.

Konečně se s Billem vynořili na svahu zátoky. Riley okamžitě zasáhlo, jak nádherné to bylo místo. Odpolední slunce pronikalo skrze listí, které zbarvovaly zčeřený potůček kaleidoskopickým světlem. Pravidelné bublání potůčku bylo uklidňující. Bylo zvláštní pomyslet na toto místo jako na hrůzné místo činu.

“Byla nalezena přesně tady,” řekl Bill a vedl ji na široký, zarovnaný balvan.

Když se tam dostali, Riley se postavila a rozhlédla se kolem a zhluboka dýchala. Ano, udělala správně, že sem přišla. Začínala to tak pociťovat.

“Fotky?” zeptala se Riley.

Dřepla si vedle Billa na kámen a začali si listovat složkou, plnou fotografií, které byly udělány krátce potom, co zde bylo nalezeno tělo Reby Frye. Další složka byla nacpaná zprávami a fotkami vraždy, kterou s Billem vyšetřovali před šesti měsíci – ta, kterou nedokázali vyřešit.

Ty obrázky vyvolaly živé vzpomínky na první vraždu. Vrátilo ji to zpět na vesnickou farmu blízko Daggettu. Vzpomněla si, jak Rogers byla naaranžovaná podobným způsobem u stromu.

“Hodně podobné našemu staršímu případu,” poznamenala Riley. “Obě ženy kolem třicítky, obě s malými dětmi. Zdá se, že to je součást jeho pracovního stylu. Je zaměřený na matky. Potřebujeme se spojit s rodičovskými skupinami, zjistit, jestli je mezi těmi dvěma ženami nějaké propojení nebo dokonce mezi jejich dětmi.”

“Někomu to zadám,” řekl Bill. Teď si dělal poznámky.

Riley se dál podrobně probírala zprávami a fotkami, porovnávala je se skutečným místem činu.

“Stejná metoda škrcení, s růžovou stuhou,” poznamenala. “Další paruka a stejná umělá růže před tělem.”

Riley podržela obě fotografie vedle sebe.

“Také přišité otevřené oči,” řekla. “Jestli si správně vzpomínám, laboranti zjistili, že oči paní Rogers byly přišité po smrti. Bylo to stejné s paní Frye?”

“Jo. Hádám, že chtěl, aby se na něj dívaly i poté, co zemřely.”

Riley pocítila náhle zamrazení v zádech. Téměř ten pocit zapomněla. Měla ho vždycky, když něco na případu mělo zapadnout do sebe a začít dávat smysl. Nevěděla, zda se má cítit povzbuzena nebo zhrozena.

“Ne,” řekla. “To není ono. Bylo mu jedno, jestli ho ty ženy viděly.”

“Tak proč to dělal?”

Riley neodpověděla. V hlavě se jí začínaly rodit nové myšlenky. Byla nadšená. Ale ještě nebyla připravená to zformovat do slov – a to ani pro ni samotnou.

Na balvan položila dvojice fotografií a ukazovala Billovi detaily.

“Nejsou úplně stejné,” řekla. “Tělo v Daggettu nebylo tak pečlivě vystavené. Pokusil se přemístit tělo až když bylo ztuhlé. Hádám, že tentokrát ji sem přinesl ještě předtím, než nastala posmrtná ztuhlost. Jinak by ji nemohl naaranžovat ...”

Potlačila potřebu dokončit větu slovem “hezky.” Potom si uvědomila, že to bylo přesně to slovo, které použila, když pracovala na případech před svým zajetím a týráním. Ano, dostávala se znovu do toho a pocítila, jak v ní roste známá stará posedlost. Už brzy nebude cesty zpět.

Ale byla to dobrá nebo špatná věc?

“Co to má Frye s očima?” zeptala se a ukázala na fotku. “Ta modrá nevypadá realisticky.”

“Kontaktní čočky,” odpověděl Bill.

Mrazení v Rileyiných zádech zesílilo. Tělo Eileen Rogers nemělo kontaktní čočky. To byl důležitý rozdíl.

“A lesk na její kůži?” zeptala se.

“Vazelína,” řekl Bill.

Další důležitý rozdíl. Cítla, že jí myšlenky začínají zapadat do sebe dech beroucí rychlostí.

“Co zjistili vyšetřovatelé o té paruce?” zeptala se Billa.

“Ještě nic, kromě toho, že byla daná dohromady z kousků levných paruk.”

Rileyino vzrušení vzrostlo. Na poslední vraždě vrah použil jednoduchou, celou paruku, ne něco, co bylo splácáno k sobě. Stejně jako ta růže, byla tak levná, že ji vyšetřovatelé nedokázali vystopovat. Riley cítila, jak části hádanky zapadají do sebe – ne celá hádanka, ale její velká část.

“Co vyšetřovatelé plánují s tou parukou udělat?” zeptala se.

“Totéž jako posledně – hledat její vlákna, pokusit se ji vystopovat v prodejnách s parukami.”

Vylekaná děsivou nejistotou ve svém vlastním hlase, Riley prohlásila: “Ztrácí čas.”

Bill se na ni podíval, bylo jasné, že je zaskočený.

“Proč?”

Pocítila k Billovi známou nervozitu, kterou cítila vždy, když se přistihla, jak je krok nebo dva před ním.

“Podívej se na obraz, který se nám snaží ukázat. Modré kontaktní čočky, aby její oči vypadaly, jako by nebyly skutečné. Oční víčka má přišitá, aby oči zůstaly otevřené. Tělo je podepřené, nohy děsivě roztažené. Vazelína dělá kůži téměř plastickou. Paruka je splácaná z kousků malých paruk – to nejsou lidské paruky, jsou to paruky z panenek. Chtěl, aby obě oběti vypadaly jako panenky – jako vystavené nahé panenky.”

“Ježíši,” řekl Bill, vzrušeně si psal poznámky. “Proč jsme si toho posledně v Daggettu nevšimli?”

Riley připadalo, že odpověď je tak jasná, že potlačila nedočkávané zabručení.

“Ještě v tom nebyl tak zběhlý,” řekla. “Ještě se snažil přijít na to, jak to dát najevo. Učí se za pochodu.”

Bill vzhlédl od svého poznámkového bloku a obdivně zakroutil hlavou.

“Zatraceně, chyběla jsi mi.”

I když si cenila té poklony, Riley věděla, že je na cestě ještě větší věc, kterou si uvědomí. A z roků praxe věděla, že na ni nesmí tlačit. Jen se musí uvolnit a musí ji volně nechat přijít. Přikrčila se tiše na balvanu, čekala, až to přijde. Jak čekala, zahálčivě sbírala chomáčky kuliček ze svých kalhot.

Jaká zatracená otrava, pomyslela si.

Náhle jí oči sklouzly na povrch pod jejíma nohama. Další malé ostnaté kuličky, některé celé, jiné rozpadlé na části, ležely mezi těmi, které právě odtrhávala.

“Bille,” řekla a její hlas se chvěl vzrušením, “byly tady ty malé ostnaté kuličky, když jste našli tělo?”

Bill pokrčil rameny. “Nevím.”

Její ruce se třásly a ještě více se potily, uchopila hromádku obrázků a listovala jimi, dokud nenašla pohled na tělo zepředu. Tam, mezi jejíma roztaženýma nohama, přímo kolem růže, byly malé šmouhy. To byly ostnaté kuličky – stejné kuličky, jaké právě našla. Ale nikdo si nemyslel, že jsou důležité. Nikdo se neobtěžoval je vyfotit ostře a zblízka. A nikdo se ani neobtěžoval je shrnout, když bylo místo činu odklizené.

Riley zavřela oči a nechávala plně působit svou představivost. Točila se jí hlava. Byl to pocit, který velmi dobře znala – pocit, jak upadá do propasti, do hrůzné černé prázdnoty, do mysli vraha. Snažila se do něj vcítit, vcítit se do jeho prožitku. Bylo to nebezpečné a děsivé místo. Ale právě nyní do něj patřila. Podvolila se tomu.

Prožívala vrahovo sebevědomí, zatímco vlekl tělo po cestě k potůčku, byl si naprosto jistý, že nebude přistižen, vůbec nespěchal. Dokonce si možná broukal nebo pískal. Prožívala jeho trpělivost, jeho zručnost a dovednost, zatímco umisťoval tělo na balvan.

A viděla jeho očima ten příšerný výjev. Pocítila jeho hluboké uspokojení s dobře provedenou prací – stejný hřejivý pocit naplnění, který vždy cítila, když vyřešila případ. Přikrčil se na tomto balvanu a na okamžik se zastavil – anebo na tak dlouho, jak chtěl – aby obdivoval své dílo.

A během toho si odtrhával z kalhot ostnaté kuličky. Dával si s tím na čas. Neobtěžoval se čekat, až bude odtud bezpečně daleko. A téměř slyšela, jak nahlas vyslovuje její vlastní slova.

“Jaká zatracená otrava.”

Ano, dokonce si dal i na čas, aby si odstranil ty ostnaté kuličky.

Riley zalapala po dechu a její oči se otevřely. Jak si hrála s kuličkami ve své dlani, všimla si, jak se lepily, a že jejich ostny byly tak ostré, že když píchly, tekla krev.

“Seber tyhle kuličky,” nařídila. “Možná z nich dostaneme DNA.”

Billovy oči se doširoka otevřely a on okamžitě vytáhl uzavíratelný pytlík a pinzetu. Jak pracoval, její mysl jela naplno, ještě to nebylo všechno.

“Celou dobu jsme se mýlili ,” řekla. “Toto není jeho druhá vražda. Je třetí.”

Bill přestal pracovat a pohlédl vzhůru, byl zaskočený.

“Jak to víš ?” zeptal se Bill.

Rileyino celé tělo ztuhlo, zatímco se snažila dostat svůj třes pod kontrolu.

“Příliš se zlepšil. Jeho období učení se skončilo. Nyní je to profík. A právě se dostal do tempa. Miluje svou práci. Ne, je to už alespoň potřetí.”

Riley se sevřelo hrdlo a ztěžka polkla.

“A už nezbývá moc času, než přijde další.”

Kapitola 7

Bill se ocitl v moři modrých očí, žádné z nich nebyly skutečné. Obvykle nemíval noční můry, kvůli svým případům a právě nyní také žádnou neměl – i když se zdálo, že ji má. Uprostřed obchodu s panenkami byly malé modré oči naprosto všude, všechny byly otevřené doširoka a jiskřily se a byly ostražitě.

Malé rubínové rtíky panenek, které se u většiny usmívaly, také budily obavy. Stejně jako všechny pečlivě učesané nepravé vlasy, tak ztuhlé a nehybné. Bill si všímal všech detailů a právě přemýšlel, jak si jen mohl nevšimnout vrahova záměru – co možná nejvíce napodobit své oběti panenkám. Až Riley musela najít tu spojitost.

Díky Bohu, že je zpátky, pomyslel si.

Ale i tak si Bill nemohl pomoci a bál se o ni. Byl oslněn její vynikající prací v Mosbyho parku. Ale potom, když ji vezl zpět domů, se mu zdála vyčerpaná a bez nadšení. Sotva mu během celé cesty řekla pár slov. Možná to na ni bylo příliš.

I tak si Bill přál, aby zde nyní Riley byla. Rozhodla se, že pro ně bude nejlepší, když se rozdělí a pokryjí tak rychleji větší prostor. Musel s tím souhlasit. Požádala ho, aby prošel obchody s panenkami, které byly kolem, zatímco ona se vrátí na místo činu, na kterém byly před šesti měsíci.

Bill se rozhlédl, měl pocit, že to nemůže zvládnout, přemýšlel, co by si o tomto obchodu s panenkami pomyslela Riley. Byl nejelegantnější ze všech, které dnes navštívil. Tady, na vnějším silničním okruhu u hlavního města, měl obchod pravděpodobně mnoho nóbl nakupujících z bohatých okresů Severní Virginie.

Chodil dokola a díval se. Zaujala ho panenka pro malou holčičku. Její vzhůru vytažený úsměv a bledá barva mu velmi připomínaly poslední oběť. I když byla oblečená do růžových šatů se spoustou krajek kolem límečku, manžet a lemu, také seděla v děsivě podobné pozici.

Náhle Bill zaslechl zprava hlas.

“Myslím, že hledáte ve špatném oddělení.”

Bill se otočil a ocitl se, jak stojí před zavalitou malou ženou s vřelým úsměvem. Něco na ní mu okamžitě naznačilo, že tomu zde velí.

“Proč si to myslíte?” zeptal se Bill.

Žena se zachichotala.

“Protože nemáte dcery. Muže, který nemá dceru, poznám na míle daleko. Neptejte se mě proč, hádám, že to je nějaký instinkt.”

Bill byl v úžasu z toho, jak ho prohlédla, a byl hluboce dojatý.

Natáhla k Billovi ruku.

“Ruth Behnke,” řekla.

Bill si s ní potřásl.

“Bill Jeffreys. Hádám, že to je váš obchod.”

Znovu se zachichotala.

“Vidím, že máte také nějaký zvláštní instinkt,” řekla. “Ráda vás poznávám. Ale vy máte syny, že ano? Hádám, že tři.”

Bill se usmál. Její instinkt byl skutečně velmi bystrý. Bill se domníval, že by si s Riley rozuměla.

“Dva,” odpověděl. “Ale to bylo velmi blízko.”

Zachechtala se.

“Jak staré?” zeptala se.

“Osm a deset.”

Rozhlédla se kolem.

“Nevím, jestli tady pro ně něco mám. Ó, vlastně mám pár docela osobitých vojáčků v další uličce. Ale to už není to, s čím by si vaši chlapci hráli, že ano? Dneska už to jsou jen samé videohry. Násilné hry a tak.”

“Obávám se, že ano.”

Zkoumavě na něj zamžourala.

“Vy tady nejste proto, abyste koupil panenku, že ano?” zeptala se.

Bill se usmál a zakroutil hlavou.

“Jste dobrá,” odpověděl.

“Možná jste polda?” zeptala se.

Bill se tiše zasmál a vytáhl svůj odznak.

“Ne úplně, ale byl to dobrý pokus.”

“Bože můj!” řekla s obavami. “Co má FBI co do činění s mým malým obchůdkem? Jsem na nějakém seznamu?”

“Určitým způsobem,” řekl Bill. “Ale není to nic, čeho byste se měla obávat. Váš obchod se dostal na seznam obchodu v okolí, které prodávají staré panenky a panenky pro sběratele.”

Bill vlastně ani přesně nevěděl, co hledá. Riley navrhla, aby si prohlédl pár takových míst, hádala, že do nich vrah často chodil – nebo alespoň je příležitostně navštívil. Co čekala ale nevěděl. Čekala, že tu vrah bude? Nebo že se s vrahem některý ze zaměstnanců setkal?

O tom pochyboval. A i kdyby, nebylo pravděpodobné, že by v něm poznali vraha. Všichni muži, kteří sem přišli, byli pravděpodobně pochybní.

Bylo pravděpodobnější, že se Riley snažila o to, aby trochu nahlédl do vrahovy mysli, jeho způsobu nahlížení na svět. Jestli ano, Billovi došlo, že bude zklamaná. Prostě neměl stejnou mysl jako ona nebo talent, aby snadno vstoupil do vrahovy mysli.

Zdalo se mu, jako by šla na lov. V oblasti, kde prohledávali, byl tucet takových obchodů s panenkami. Bylo by lepší, pomyslel si, nechat vyšetřovatele, aby pokračovali v identifikaci výrobců panenek. I když to dosud nic neukázalo.

“Zeptala bych se, co je to za případ,” řekla Ruth, “ale to bych asi neměla.”

“Ne,” řekl Bill, “nejspíš ne.”

Ne, že by ten případ byl tajný – ne poté, co o něm lidé Senátora Newbrough vydali tiskové prohlášení. Média toho nyní byla plná. Jako vždy se Kancelář prohýbala pod útokem nesprávných telefonických tipů a internet byl plný bizarních teorií. Celá ta věc byla na obtíž.

Ale proč o tom říci té ženě? Zdála se být tak milá a její obchod tak blahodárný a nevinný, že Bill ji nechtěl rozrušit něčím tak neradostným a šokujícím jako sériovým vrahem, který je posedlý panenkami.

Ale i tak zde byla jedna věc, kterou se chtěl dozvědět.

“Řekněte mi,” řekl Bill. “Kolik toho prodáte dospělým – mám na mysli dospělým bez dětí?”

“No, těm prodávám ze všeho nejvíc. Sběratelům.”

Billa to zaujalo. Nikdy by ho to nenapadlo.

“A proč myslíte, že tomu tak je?” zeptal se.

Žena se usmála zvláštním, odměřeným úsměvem a promluvila jemným tónem.

“Protože lidé umírají, Bille Jeffreys.”

Nyní byl Bill skutečně zmatený.

“Prosím?” řekl.

“Jak stárneme, ztrácíme lidi. Naši přátelé a ti, které milujeme, zemřou. Truchlíme. Panenky nám zastaví čas. Pomáhají nám na náš smutek zapomenout. Uklidňují a utěšují nás. Rozhlédněte se. Mám zde panenky, které jsou staré jedno století a ty, které jsou téměř nové. Alespoň u některých z nich nelze spatřit rozdíl. Jsou nadčasové.”

Bill se rozhlédl, děsily ho všechny ty jedno století staré oči, které na něj hleděly, přemýšlel, kolik lidí tyto panenky přežily. Přemýšlel, co všechno zažily – lásku, zlobu, nenávisť, smutek, násilí. A přesto se stále dívaly se stejně prázdným výrazem. Nechápal jejich smysl.

Lidé by měli stárnout, pomyslel si. Měli by zestárnout a mít vrásky a zešedivět jako on, vzhledem k té temnotě a hrůze, která na světě je. Vzhledem ke všemu, co spatřil by byl hřích, pomyslel si, kdyby stále vypadal stejně. Místa činu se do něho vryla jako by byly živou věcí, přinutily ho nechtít už zůstat mlád.

“Také jsou - neživé,” řekl nakonec Bill.

Její úsměv zhořkl, stal se téměř litujícím.

“Je to skutečně pravda, Bille? Většina mých zákazníků si to nemyslí. A já si nejsem jistá, jestli o tom jsem také přesvědčená.”

Následovalo podivné ticho. Žena se rozchechtala. Nabídla Billovi malou barevnou brožuru, která byla celá pokryta obrázky panenek.

“Shodou okolností mám namířeno na blížící se konferenci v okresním městě. Možná byste tam také chtěl zajít. Možná vám poskytne odpovědi na některé z otázek, které hledáte.”

Bill jí poděkoval a opustil obchod, byl vděčný za tip o konferenci. Doufal, že s ním půjde Riley. Bill si vzpomněl, že dnes odpoledne má provést interview se Senátorem Newbrough a jeho ženou. Bylo to důležité setkání – nejen proto, že by senátor mohl mít dobré informace, ale z diplomatických důvodů. Newbrough záležitosti Kanceláře opravdu vyhrcoval. Riley byla jen agentkou, která ho chtěla přesvědčit, že se dělá vše, co je v lidských silách.

Ale opravdu tam půjde? přemýšlel Bill.

Zdálo se skutečně bizarní, že si nemůže být jistý. Ještě před šesti měsíci byla Riley jedinou spolehlivou osobou v jeho životě. Ve všem jí plně důvěřoval. Ale její zjevné utrpení ho trápilo.

A co víc, chyběla mu. Někdy ho lekala jeho nepředvídatelná mysl, potřeboval ji na případu, jako byl tento. Během posledních šesti týdnů si také uvědomil, že potřebuje její přátelství.

Anebo to někde hluboko bylo něco víc?

Kapitola 8

Riley jela po dvouproudé dálnici, upíjela svůj energetický nápoj. Bylo slunné, teplé ráno, okna v autě měla stažená dolů, a ve vzduchu byla teplá vůně čerstvě nabalíkovaného sena. Okolní nevelké pastviny byly poseté dobyt看em a údolí ohraničovalo po obou stranách pohoří. Líbilo se jí tu.

Ale připomněla si, že tu není kvůli dobrému pocitu. Má před sebou těžkou práci.

Riley odbočila na oježděnou šterkovou cestu a za jednu nebo dvě minuty dojela na křižovatku. Zahnula do národního parku, ujela krátkou vzdálenost, a zastavila auto na svažujícím se okraji cesty.

Vystoupila a přešla přes otevřený prostor k vysokému, silnému dubu, který stál v severovýchodním rohu.

Toto bylo to místo. Tady bylo nalezeno tělo Eileen Rogers – nemotorně opřené o strom. S Billem tu byli společně před šesti měsíci. Riley si v mysli začala znovu vybavovat tu scénu.

Největší rozdíl byl v počasí. Tenkrát byla polovina prosince a bylo velmi chladno. Zem zakrývala slabá pokrývka sněhu.

Vrať se, řekla si. Vrať se a vcít se do toho.

Dýchala zhluboka, dovnitř a ven, až si představila, že cítí pronikavý chlad, který jí prochází hrdlem. Téměř viděla husté mrazivé obláčky, které se s každým jejím dechem formovaly.

Nahé tělo bylo zmrzlé na kost. Nebylo snadné říci, které z mnoha řezných ran byly od nože, které byly praskliny a pukliny, způsobené mrazivým chladem.

Riley vyvolala představy scény až do posledního detailu. Paruku, nakreslený úsměv. Přišité otevřené oči. Umělou růži, která ležela ve sněhu mezi roztaženými nohama těla.

Ten výjev v její mysli byl dostatečně živý. Nyní musí udělat to, co udělala včera – získat náhled do vrahovy zkušenosti.

Znovu zavřela oči, uvolnila se a vstoupila do propasti. Uvítala, že se jí točí hlava, ten euforický pocit, když vstoupila do vrahovy mysli. Brzy byla s ním, uvnitř něj, viděla přesně to, co viděl on, cítila to, co on.

Jel jsem v noci, nevěřil si. Nervózně sledoval silnici, měl obavy z ledu pod koly. Kdyby ztratil kontrolu, sklouzl by do příkopu? Měl tělo na palubě. Jistě by ho chytili. Musí jet opatrně. Doufal, že jeho druhá vražda bude snazší, než ta první, ale i tak byl nervózní.

Zastavil svůj vůz právě tady. Vytáhl tělo ženy – už nahé, hádala Riley – ven. Ale už upadla do posmrtné ztuhlosti. S tím nepočítal. To ho frustrovalo, otrásl to jeho sebedůvěrou. A co bylo horší, neviděl dobře, co dělá, dokonce ani ve světlech reflektorů auta, které nasměroval na strom. Noc byla příliš tmavá. Řekl si, že si zapamatuje, aby toto příště provedl za světla, pokud to půjde.

Táhl tělo ke stromu a snažil se ho upravit do pozice, kterou si plánoval. Ale nedařilo se mu. Hlava ženy byla nakloněná doleva, zmrzlá posmrtnou ztuhlostí. Trhl s ní a otočil. Dokonce i potom, co jí zlomil vaz, stále nemohl dosáhnout toho, aby se dívala vpřed.

A jak má pořádně roztáhnout nohy? Jedna noha byla beznadějně pokřivená. Neměl na výběr a musel vyndat z kufru železné páčidlo a zlomit jí koleno. Potom nohu vykroutil, jak to jen šlo, ale neuspokojilo ho to.

Nakonec pečlivě zanechal na jejím krku stuhu, na její hlavě paruku a ve sněhu růži. Potom nastoupil do auta a odjel. Byl zklamaný a smutný. Také se bál. Nenechal ve své neobratnosti nějaké fatální stopy? Posedle si přehrával v hlavě každou činnost, ale nemohl si být jistý.

Věděl, že to musí příště udělat lépe. Přisahal si, že to udělá lépe.

Riley otevřela oči. Nechala vrahovu přítomnost vyprchat. Nyní se sebou byla spokojená. Nedovolila si, aby jí to otrásl nebo přemohlo. A získala hodnotný pohled na věc. Získala náhled do toho, jak se vrah učil svou dovednost.

Pouze si přála, aby něco věděla – cokoli – o té první vraždě. Byla si více než jistá, že už jednou zabil. Toto byla práce učence, ale ne úplného začátečníka.

Když se Riley chystala otočit a vrátit se ke svému autu, něco ji na stromě zaujalo. Byl to kousíček žluté, která koukala z místa, kde se kmen rozděloval na polovinu, kousek nad její hlavou.

Došla na vzdálenou stranu stromu a pohlédla vzhůru.

“On se sem vrátil!” zalapala Riley hlasitě po dechu. V těle jí zamrazilo a nervózně se kolem rozhlížela. Zdálo se, že nyní nikdo poblíž není.

Vysoko na větvi stromu byla usazená nahá panenka s blond vlasy, která pohlížela dolů na Riley, byla posazená přesně tak, jak vrah plánoval naaranžovat svou oběť.

Nemohla zde být dlouho – nanejvýš tři nebo čtyři dny. Nepohnul s ní vítr a nebyla opršelá. Vrah se sem vrátil, když se připravoval na vraždu Reby Frye. Stejně jako to udělala Riley, vrátil se sem, aby se ohlédl za svou práci, aby kriticky zhodnotil své chyby.

Udělala si na mobilu pár snímků. Okamžitě je pošle Úřadu.

Riley věděla, proč zde panenku nechal.

Je to omluva za předchozí nedokonalost, uvědomila si.

Kapitola 9

Riley jela směrem k panskému domu Senátora Mitche Newbrough a srdce měla plné hrůzy, když dům zahlédla. Byl posazený na konci dlouhé, stromy lemované cesty, byl ohromný, formální, znepokojivý. Vždy jí připadalo, že s bohatými a mocnými se jednalo hůř, než s těmi na nižších příčkách sociálního žebříčku.

Zaparkovala na pečlivě upravovaném kruhu před kamenným sídlem. Ano, tato rodina byla vskutku velmi bohatá.

Vystoupila z auta a šla k enormním vstupním dveřím. Poté, co zazvonila na zvonek, ji uvítal pečlivě upravený muž kolem třicítky.

“Jsem Robert,” řekl. “Senátorův syn. A vy musíte být Zvláštní Agentka Riley. Pojdte dál. Matka a Otec vás očekávají.”

Robert Newbrough vedl Riley do domu, což jí okamžitě připomnělo, jak moc neměla ráda snobské domy. Dům rodiny Newbrough byl obzvláště velký a prázdný, a cesta na ísto, kde ji senátor a jeho žena očekávali, byla příliš daleká. Riley si byla jistá, že nutit hosty jít takovou nepřiměřenou vzdálenost byla jistě zastrahující taktika, způsob, jak vyjádřit, že obyvatelé tohoto domu jsou příliš mocní na to, aby si s nimi někdo zahrával. Riley také přišel všudypřítomný koloniální nábytek a dekorace poměrně ošklivý.

A co víc, hrozila se toho, co přijde jako další. Pro ni bylo, hovořit s rodinami obětí prostě strašné – mnohem horší, než řešit místo vraždy nebo dokonce těla. Přišlo jí příliš snadné, zamotat se do smutku, zloby a zmatení druhých. Tak intenzivní emoce ničily její soustředění a odváděly její pozornost od práce.

Jak kráčeli, Robert Newbrough řekl, “Otec je od té doby z Richmondu zpět ...”

Uprostřed věty se trochu zalkl. Riley cítila míru intenzity jeho ztráty.

“Od té doby, co jsme dostali informace o Rebě,” pokračoval. “To bylo strašné. Obzvláště matka je otřesená. Zkuste ji příliš nerozrušit.”

“Je mi moc líto vaší ztráty,” řekla Riley.

Robert ji ignoroval a vedl Riley do prostorného obývacího pokoje. Senátor Mitch Newbrough a jeho žena tam seděli společně na ohromné pohovce a drželi se za ruce.

“Agentka Paige,” řekl Robert a představil ji. “Agentko Paige, dovoluji vám, abych vám představil své rodiče, Senátora a jeho ženu, Annabeth.”

Robert vyzval Riley, aby se posadila a pak si sám sedl.

“Nejprve,” řekla Riley tiše, “přijměte mé nejhlubší kondolence, kvůli vaší ztrátě.”

Annabeth Newbrough odpověděla tichým pokýváním. Senátor jen seděl a hleděl vpřed.

V krátkém tichu, které následovala, Riley rychle zhodnotila jejich tváře. Newbrougha viděla v televizi už mnohokrát, vždy měl vtíravý úsměv politika. Nyní se neumíval. Riley moc paní newbrough neviděla, zdálo se, že je typicky poslušná, jak to u politických manželek bývá.

Oběma bylo čerstvě po šedesátce. Riley si všimla, že oba se bolestně snažili, aby vypadali mladší – vlasové implantáty, obarvené vlasy, facelifty, makeup. Podle Riley jim jejich snaha získala poměrně umělé vzezření.

Jako u panenek, pomyslela si Riley.

“Musím vám položit pár otázek o vaší dceři,” řekla Riley a vytáhla svůj zápisník. “Byli jste poslední dobou s Rebou v úzkém kontaktu?”

“Ó ano,” řekla paní Newbrough. “Naše rodina má k sobě velmi blízko.”

Riley si všimla, že hlas ženy je trochu strojený. Znělo to jako něco, co říkala příliš často, příliš rutinně. Riley měla silný pocit, že rodinný život v domě Newbroughových byl méně než ideální.

“Řekla Reba poslední dobou něco o tom, že se cítila zastrahovaná?” zeptala se Riley.

“Ne,” řekla paní Newbrough. “Ani slovo.”

Riley si všimla, že Senátor zatím neřekl ani slovo. Přemýšlela, proč je tak potichu. Potřebuje ho vtáhnout do děje, ale jak?

Nyní promluvil Robert.

“Poslední dobou si prošla ošklivým rozvodem. Mezi ní a Paulem to bylo ošklivé, kvůli svěřením do péče jejich dvou dětí.”

“Ó, mně se nikdy nelíbil,” řekla paní Newbrough. “Měl takovou povahu. Myslíte si snad, že by mohl—?” Její slova se vytratila.

Riley zakroutila hlavou.

“Její bývalý muž není pravděpodobný podezřelý,” řekla.

“Proč probůh ne?” zeptala se paní Newbrough.

Riley zvažovala, co by jim měla a neměla říci.

“Možná jste zaslechli, že vrah zaútočil již předtím,” řekla. “U Daggettu byla podobná oběť.”

Paní Newbrough začínala být rozčilenější.

“A co to pro nás má znamenat?”

“Máme před sebou sériového vraha,” řekla Riley. “S ničím domácím to nemá spojitost. Vaše dcera možná vraha vůbec neznala. Je velmi pravděpodobné, že to nebylo osobní.”

Paní Newbrough nyní vzlykala. Riley okamžitě litovala zvolených slov.

“Nebylo osobní?” vykřikla téměř paní Newbrough. “Jak by to mohlo být cokoli jiného než něco osobního?”

Senátor Newbrough promluvil ke svému synovi.

“Roberte, odveď, prosím, někam svou matku a uklidni ji. Potřebuji s s Agentkou Paige pohovořit o samotě.”

Robert Newbrough poslušně vedl svou matku pryč. Senátor Newbrough nic chvíli neříkal. Díval se pevně Riley do očí. Byla si jistá, že je zvyklý tím svým pohledem lidi zastrašovat. Ale na ni to nijak zvlášť neplatilo. Prostě na něj hleděla stejně tak.

Nakonec se Senátor natáhl do kapsy u saka a vyndal dopisní obálku. Přešel k její židli a podal jí ji.

“Tady,” řekl. Poté přešel zpět k pohovce a znovu se posadil.

“Co je to?” zeptala se Riley.

Senátor se na znovu upřel svůj pohled.

“Vše, co potřebujete vědět,” řekl.

Riley byla nyní naprosto zmatená.

“Mohu to otevřít?” zeptala se.

“Poslužte si.”

Riley obálku otevřela. Byl na ní jediný list papíru, se dvěma sloupci jmen. Některé z nich poznávala. Tři nebo čtyři byli dobře známí reportéři místních televizních zpráv. Někteří další byli prominentní virginští politici. Riley byla ještě zmatenější, než předtím.

“Kdo jsou tito lidé?” zeptala se.

“Mojí nepřátelé,” řekl pevným hlasem Senátor Newbrough. “Pravděpodobně to není úplný výčet. Ale jsou to ti, na kterých záleží. Někdo z nich je vinen.”

Riley byla nyní oněmělá úžasem. Seděla tam a nic neřekla.

“Neříká, že někdo na tom seznamu zabil mou dceru přímo, z očí do očí,” řekl. “Ale jistě někomu zaplatili, aby to za ně udělal.”

Riley promluvila pomalu a opatrně.

“Senátore, ve vši úctě, nyní jsem právě řekla, že vražda vaší dcery nebyla pravděpodobně osobní. Jedna taková téměř identická vražda už se stala.”

“Říkáte, že má dcera byla vybrána čistou náhodou?” zeptal se Senátor.

Ano, pravděpodobně, pomyslela si Riley.

Ale věděla, že to nahlas říci nemůže.

Předtím, než mohla odpovědět, ještě dodal, “Agentko Paige, ze zkušenosti jsem poučen, abych nevěřil v náhody. Nevím proč nebo jak, ale smrt mé dcery je politická. A v politice je všechno osobní. Takže se mi nesnažte namluvit, že to nebylo nic osobního. Je to vaše práce, a práce Úřadu, abyste našli toho, kdo je za to zodpovědný, a přivedli ho před soud.”

Riley se dlouze, zhluboka nadechla. Prohlížela si chvíli detailně mužovu tvář. Nyní to spatřila. Senátor Newbrough byl naprostý narcista.

Ne, že by mě to mělo překvapit, pomyslela si.

Riley chápala i něco dalšího. Senátor si vůbec nepřipouštěl, že cokoli v jeho životě není o něm a pouze o něm samotném. Dokonce i vražda jeho dcery byla o něm. Reba prostě uvízla mezi ním a někým, kdo ho nenáviděl. On to mu pravděpodobně skutečně věřil.

“Pane,” začala Riley, “ve vší úctě, nemyslím si—”

“Já nechci, abyste přemýšlela,” řekl Newbrough. “Všechny informace, které potřebujete, máte přímo před sebou.”

Jeden druhému se chvíli dívali do očí.

“Agentko Paige,” řekl nakonec Senátor, “Získávám pocit, že nejsme stejně naladěni. To je škoda. Možná to nevíte, ale mám v horních vrstvách agentury dobré přátele. Někteří z nich mi dluží laskavost. Okamžitě se s nimi spojím. Potřebuji na tomto případu někoho, kdo tu práci udělá.”

Riley tam v šoku seděla, nevěděla, co říci. Měl tento muž skutečně až tak mylné představy?

Senátor se postavil.

“Pošlu někoho, aby vás doprovodil ven, Agentko Paige,” řekl. “Je mi líto, že jsme si neporozuměli.”

Senátor Newbrough vyšel z místnosti a nechal tam Riley sedět o samotě. Její ústa byla z šoku otevřená. Ten muž byla ale narcista. Ale věděla také, že v tom je něco dalšího.

Senátor něco skrýval.

A ať to stojí, co to stojí, ona přijde na to, co to je.

Kapitola 10

První věc, která Riley zaujala, byla ta panenka – stejná nahá panenka, kterou dříve ten den našla na stromě u Daggettu, v úplně stejné pozici. Na okamžik byla překvapená, že ji tam vidí sedět v FBI forensí laboratoři, obklopenou různým moderním technickým vybavením. Riley připadalo, že tam prapodivně nezapadá – jako nějaký maličký, chorý token nedigitálního věku.

Panenka byla nyní jen dalším důkazem, chráněná plastovým pytlíkem. Věděla, že tým byl vyslán, aby si ji vyzvedl hned, jak z místa činu zavolala. I tak to byl otřesný pohled.

Zvláštní Agent Meredith vykročil vpřed, aby ji pozdravil.

“To byla ale dlouhá doba, Agentko Paige,” řekl vřele. “Vítejte zpátky.”

“Je dobré být zpět, pane,” řekla Riley.

Přešla ke stolu, aby se posadila k Billovi a laboratornímu technikovi, Floresovi. Ať už pociťuje jakékoli nejistoty, byl to skutečně dobrý pocit, vidět znovu Mereditha. Líbil se jí jeho drsný styl, který neakceptoval žádné nesmysly, a vždy se k ní choval s respektem a ohleduplně.

“Jak se vám dařilo u Senátora?” zeptal se Meredith.

“Ne moc dobře, pane,” odpověděla.

Riley si všimla náznaku mrzutosti v tváři svého šéfa.

“Myslíte, že nám bude dělat nějaké problémy?”

“Jsem si tím téměř jistá. Je mi to líto, pane.”

Meredith soucitně pokýval.

“Jsem si jistý, že to není vaše chyba,” řekl.

Riley hádala, že má dost dobrou představu o tom, co se stalo. Chování Senátora Newbrougha bylo bezpochyby typické pro narcistické politiky. Meredith byl na to pravděpodobně už hodně zvyklý.

Flores rychle zapisoval a při tom se na velkých monitorech v místnosti objevily ohavné fotografie, oficiální zprávy a příběhy z novin.

“Trochu jsme hledali a zdá se, že jste měla pravdu, Agentko Paige,” řekl Flores. “Stejný vrah už předtím vraždil, dávno před vraždou v Daggettu.”

Riley slyšela, jak Bill spokojeně zabručel a na okamžik Riley pocítila zadostiučinění, cítila, jak se jí víra v sebe sama navrácí.

A pak posmutněla. Další žena zemřela strašlivou smrtí. Nebyl to žádný důvod k oslavám. Vlastně si přála, aby neměla pravdu.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.